𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃

ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா

ஸம்புடம் 12 } விஜய ஹூ ஆடி மீ { ஸஞ்சிகை 7

'𑌅𑌹𑍋𑌬𑌿𑌲𑍇 𑌗𑌾𑌰𑍁𑌡𑌶𑍈𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇
𑌕𑍃𑌪𑌾𑌵𑌶𑌾𑌤𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 ।
𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌸𑌮𑌾𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌿𑌤𑌵𑌾𑌮𑌭𑌾𑌗𑌂
𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥'

ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா

என்னும் ஸ்ரீ அஹோபில மடத்துப் பத்ரிகையைப்பற்றி

ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் ஆசாஸந அநுசாஸநங்கள்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌨𑍍𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌕𑌰𑍁𑌣𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌕𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌜𑍀𑌯𑌾𑌦𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌮𑍍 ॥
𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑍇𑌹𑍇 𑌗𑍇𑌹𑍇 𑌸𑌦𑌾 𑌵𑌸𑍇𑌤𑍍 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌯𑌾 𑌸𑌹 ॥

[ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய கருணையால் உண்டாகி இருக்கும் இந்த 'ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா' என்னும் பத்ரிகை, அந்த ந்ருஸிம்ஹனுடைய கடாக்ஷத்தாலும் ஸங்கல்பத்தாலும் சந்த்ரன் நக்ஷத்ரங்கள் உள்ளவரையில் அவை போலவே சிறப்புடன் வாழக் கடவது.

நம் ந்ருஸிம்ஹ பக்தகோடிகளின் க்ருஹங்கள்தோறும் இந்த 'ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா' என்னும் பத்ரிகை, ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியையாகிற மஹாலக்ஷ்மியுடன் நித்யமாக வஸிக்கக்கடவது.]

ஸ்ரீ:

திருமங்கையாழ்வார் வைபவம்

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

விஷய வைலக்ஷண்யம்

ஆழ்வார்களுக்குள் ப்ரதானதமராகக்கொண்டாடப்படும் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் 4–10 ஒன்றும் தேவும் என்கிற ப்ரபந்தத்தில், 'பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும் பிறர்க்கும்நாயகனவனை, கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகொள்மின்' என்று ஸ்ரீமந்நாராயணனை ப்ரஹ்மருத்ராதிகளைக் காட்டிலும் பரனான தேவதை என்று அருளிச்செய்து, அதற்கு மாறுதலாக திருவாய்மொழி 7–6ல் 'என் திருமார்பன்தன்னை யென் மலைகள் கூறன்தன்னை, என்றுமென்னுமகளை அகம்பால்கொண்ட நான்முகனை, நின்றசசிபதியை நிலம்கீண்டெயில்மூ-ன்றெரித்த வென்று புலம்துரந்த விசும்பாளியைக் காணேனோ' என்றும், 'அவாவறச்சூழ் அரியை அயனை அரனை யலற்றி யவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்' என்று முடிவிலும் அருளிச்செய்ததற்கு விபரீதமாக நாயிகாபாவாவஸ்தையிலேயே 'முடிவிவள்தனக் கொன்றறிகிலேன்' என்றும் 'மூவுலகாளியே' என்றும் 'கடிகமழ்கொன்றைச்சடையனே' என்றும் 'நான்முகக் கடவுளே' என்றும் 'வடிவுடைவானோர் தலைவனே' என்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணனோடுமற்றைத் தேவர்களை அபிந்நராக அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

திருமங்கையாழ்வாரோவெனில் 8–10–3ல் 'நின் திருவெட்டெழுத்தும் சற்று மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன்' என்றும், 'மற்றோர் தெய்வமெண்ணேனுன்னை என் மனத்துவைத்து' என்றும், 'நின்னையல்லால் வருதேவர் மற்றுளரென்றென்றன் மனத்திறையும் கருதேன்' என்றும், 'இனி யாது மற்றோர் தெய்வம் பிறிதறியேன்' என்றும், 'மற்றோர் தெய்வம் தேரேனுன்னையல்லால்' என்றும் பலதடவை அருளிச்செய்ததோடு 'பாருருவில் நீரெரிகால்' என்கிற பாசுரத்தில் 'ஒருருவம் பொன்னுருவம் ஒன்று செந்தீ' என்று தேவதாந்தரங்களை அநாதரித்து 'முனி யுருவமெம்மடிகளுருவம் தானே' என்று ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரத்வத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அவனே தமக்கு ஸ்வாமீ என்று தீர்மானித்ததோடு—

'நில்லாதநெடுவெள்ளம் நெடுவிசும்பின்மீதோடி நிமிர்ந்தகாலம்......எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த வெச்சில்தேவரல்லாதார் தாமுளரே' என்றும், 'நெற்றிமேல்கண்ணானும் நிறைமொழிவாய்நான்முகனும் நீண்டநால்வாய் ஒற்றைக்கைவெண்பகட்டினொருவனையும் உள்ளிட்டவமரரோடும் வெற்றிப்போர்க் கடலரையன் விழுங்காமல் தான் விழுங்கி உய்யக்கொண்ட கொற்றப் போராழியான் குணம்பரவாச் சிறுதொண்டர் கொடியவாறே' என்றும் 'பிறையாரும் சடையானும் பிரமனும் முன் தொழுதேத்த இறையாகிநின்றான் தன்னிணையடியேயடைநெஞ்சே' என்றும் நாராயணனுடைய பரத்வத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்திருக்கிறார். பகவத்கீதையில் அத்யாயம் 14-ல் 'ஓாஜுயொzவ்யஹி- வாரெண ஹக்தியொமெந ஸெவதெ' என்று சொல்லப்பட்ட அவ்யபிசாரிதையான பகவத் பக்தியும் மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன் என்று ததீயபர்யந்தமாக தேவதாந்தரத்யாகமும் இவ்வாழ்வாரால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டது. உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை என்று தீர்மானித்த பாகவதகைங்கர்யமும் 'தண்சேறைஎம்பெருமான் தாள்தொழுவார் காண்மின் என் தலைமேலாரே' என்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்யப்பட்டது.

மேலும் திருமங்கையாழ்வார் ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்யதேசங்களை வர்ணிக்கும்பொழுதும் பெரும்பாலும் அந்தந்த திவ்யதேசங்களில் ஸம்பாவிதங்களான பெருமைகளையே வர்ணித்து தமது பாசுரங்களை பொய்யில் பாடலென்று புகழும்படி அருளிச்செய்திருப்பதையும் காட்டுகிறோம்.

பதரிகாச்ரம வர்ணநம்

'தேனமர்சோலை கற்பகம்பயந்த தெய்வநன்
னறுமலர் கொணர்ந்துவானவர் வணங்கும்
கங்கையின்கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்
துள்ளானே'

'தேனுடைக்கமலத்தயனொடுதேவர் சென்று சென்றிறைஞ்சிட,- பெருகுவானிடைமுது நீர் கங்கையின்கரைமேல் வதரியாச்சிராமத் துள்ளானே'

'அணிமலர்க்குழலார் அரம்பையர் துகிலும் ஆரமும் வாரிவந்தணிநீர் மணிகொழித் திழிந்த கங்கையின்கரைமேல் வதரியாச்சி ராமத்துள்ளானே'

சிங்கவேழ்குன்றம்

'மலைத்தசெல்சாத்தெறிந்த பூசல் வன்துடி வாய்கடுப்ப' சிலைக்கைவேடர் தெழிப்பறாத'

என்றும்,

'ஓய்ந்தமாவுமுடைந்தகுன்றும் அன்றியும் நின்றழலால் தேய்ந்தவேயுமல்லதில்லா' என்றும் 'கவ்வுநாயும் கழுகுமுச்சிப்போதொடு கால்சுழன்று, தெய்வமல்லால் செல்லவொண்ணா' என்றும் அந்தந்த திவ்யதேசப்ரபாவத்தை உள்ளபடியே அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள்

'வையமுய்ய வளங்கொடுக்கும் வருபுனலம் பொன்னி'

'எண்திசையும்பெருஞ்செந்நெலிளந்தெங்கு கதலிஇலைக்கொடி ஒண்குலைக்கமுகோடி சாலிவளம் சொறிய வண்டுபலவிசைபாட மயிலாலுநாங்கூர்' என்றும்;

'மடலெடுத்த நெடுந்தெங்கின் பழங்கள்வீழ மாங்கனிகள்திரண்டுருட்டாவருநீர் பொன்னி திடலெடுத்து மலர்ச்சுமந்தங்கிழியும் நாங்கூர்'

'காய்த்தநீள்கமுகும் கதலியும் தெங்கும் எங்குமாம்பொழில்களின் நடுவே வாய்த்த நீர்பாயும்'

'குலையார்ந்த பழுக்காயும் பசுங்காயும் பாளை முத்தும் தலையார்ந்த விளங்கமுகின் தடஞ் சோலைத் திருநறையூர்'

'மாருதமலர்க்கமலம் செங்கழுநீர்ததும்பி மதுவெள்ளமொழுக வயலுழவர் மடையடைப்ப மாருதபெருஞ்செல்வம் வளருமணி நாங்கூர் வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்குமட நெஞ்சே' என்றும் வர்ணித்திருக்கிறார்.

ஆகவே இப்படிப்பட்ட விஷயவைலக்ஷண்யமும் இவ்வாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளில்தான் காணப்படுகிறது.

காருண்யத்தினால் பரோபதேசம்

இப்படி இத்திருமங்கையாழ்வார் பகவதநுக்ரஹலப்தமான திவ்யஜ்ஞானத்தினால் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணாதிகளை பரிபூர்ணமாகவநுபவித்து இச்சுவைதவிரயான்போய்... வேண்டேன்' என்கிறபடியே க்ருதார்த்தராயிருக்கையினாலே 'ஸுகஸ்வாது: ந ஹ்ருஷீத' என்கிறபடியே தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொத்தென்கிறபடியே ஸர்வரஸமயமான இவ்வாநந்தாநுபவத்தை ஸகல ஸம்ஸார்யாத்மாக்களுமநுபவிக்க யோக்யராயிருக்க, அவர்களிவ்வம்ருதாநுபவத்தை அநாதரித்து அல்பத்வாஸ்திரத்வாதி ஸகலதோஷதுஷ்டங்களான ஶப்தாதிவிஷயாநுபவாஸக்தர்களாயிருப்பதைப் பார்த்து காருண்யத்தின் ஆதிக்யத்தினால் அவர்கள் அநுபவிக்கிற விஷயங்களினுடைய தோஷங்களையும் தாமநுபவிக்கிற ஆராவமுதத்தினுடைய குணாதிசயத்தையும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசித்தாவது அவர்களையும் தம்மைப்போல பகவதநுபவரஸிகராக்கி அவர்களோடு கூடியநுபவிப்பதற்காக அவர்கள் தம்மை வணங்கிக் கேட்காதிருக்கும்பொழுதும் தாமாகவே பரோபதேசத்தைப்பண்ணுகிறார்.* இதனால் 'சொன்னால்விரோதமிது' என்று உபதேசித்த நம்மாழ்வாருடையவும் 'காரேய் கருணை இராமனுசா இக்கடலிடத்தே யாரே யறிபவர் நின்னருளின்' என்றும் 'தயைகஸிந்தோ' என்றும் சொல்லப்பட்ட பகவத்ராமானுஜனுடையவும் காருண்யம்போல இவ்வாழ்வாருடைய காருண்யத்தின் பெருமையும் சொல்லப்பட்டதாகிறது.

---

*குறிப்பு—பெரிய திருமொழி 8-ம் பத்து 3-ம் திருமொழி
,, 6-ம் பத்து 4-ம் திருமொழி
,, 11-ம் பத்து 7-ம் திருமொழி பாசுரங்களைக் காண்க.

முமுக்ஷுத்வம் ப்ரபத்யநுஷ்டாநம்

இவ்வாழ்வார் பகவதநுக்ரஹத்தினால் உண்டான திவ்யஜ்ஞாநமஹிமையினாலே ஸம்ஸார வாழ்க்கையிலுள்ள ஸகல தோஷங்களும் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தோன்றுகையாலே ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஸகல ஸாம்ஸாரிகபோகங்களில் விரக்தராய் நித்யநிர்தோஷநிரதிசயாநந்த ப்ரசுரமான மோக்ஷப்ராப்தியில் ஆஸ்தாதிசயத்தினாலே அதை அநுபவிப்பதில் த்வராயுக்தராய் அதற்கு ஸாதநமாய் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான பக்தியோகாநுஷ்டாநத்தில் தமக்கு அதிகாரமில்லாமையாலே ஸ்வாதிகாராநுகுணமாக ஶரணாகதியை அதிலும் ஆர்த்தப்ரபத்தியை திருவிண்ணகரெம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் தம்முடைய விஷயவைராக்யப்ரகாசநபூர்வகமாக ‘ஆண்டாயுன்னைக்காண்பதோரருளெனக்கருளுதியேல் வேண்டேன் மனைவாழ்க்கை விண்ணகர் மேயவனே’ என்று 9-தடவை ஆர்த்தியின் அதிசயத்தாலே விஜ்ஞாபித்து, ‘பாண்டேன் வண்டறையும்குழலார்கள் பல்லாண்டிசைப்ப ஆண்டார் வையமெல்லாம் அரசாகி முன்னாண்டவரே மாண்டார்’ என்று ‘வந்தாரந்தோ மனைவாழ்க்கைதன்னை வேண்டேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே’ என்பதுபோன்ற பாசுரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ஶரணாகதியைப்பண்ணினார்.

இவர் ஆர்த்தப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தார் என்கிற விஷயம்—

‘முனிந்தீந்தவெங்கடத்து மூரிப்பெருங்களிற்றால் விளிந்தீந்தமாமரம்போல் வீழ்ந்தாரை நினையாதே அளிந்தோர்ந்தசிந்தைநின்பாலடியேற்கு வானுலகம் தெளிந்தே என்றெய்வது திருவிண்ணகரானே’ என்று, மோக்ஷம்பெற அவஸரப்படுவதாலும் வேண்டேன் மனைவாழ்க்கை என்று 9-தடவை சொல்லுகையாலும்,

மேலும்—

‘மக்கள்தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல் என்றின்னம் ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்’

‘மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்சொல் என்றஞ்சி காற்றுத்திடைப்பட்டகலவர்மனம்போல் ஆற்றத்துளங்காநிற்பன்’

‘பாம்போடொருகூரையிலே பயின்றாப்போல் தாங்காதுள்ளம்தள்ளும்’

‘இருபாடெரிகொள்ளியினுள் எறும்பேபோலுருகாநிற்குமென்னுள்ளம்’

‘வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே உள்ளம்துளங்காநிற்பன்’ என்றும் தான் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பதைக்குறித்து பலபடியாக பயப்படுவதாகச் சொல்வதாலும் வ்யக்தமாகிறது.

திருமங்கையாழ்வார் ஆறும்பத்து 1, 2, 3, திருமொழிகளில் திருவிண்ணகரெம்பெருமான் திருவடிகளில் ஶரணமடைந்து இருப்பது போல 8-ம் 8-ம் திருமொழியில் ‘ஏழையேதலன்’ முதலான திருமொழிகளில் ‘ஆழிவண்ண நின்னடியிணையடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே’ என்று ரங்கநாதன் திருவடிகளிலும் ஶரணம் அடைந்தவராகத் தோன்றுவதால் மற்றும் பலவிடங்களிலும் இவர் ஶரணாகதியை அநுஷ்டித்திருப்பதாக சிலர் ஸந்தேஹிக்கலாம்.

இத்திருமங்கையாழ்வார் திருவிண்ணகரெம்பெருமானிடத்தில் ‘ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரயः’ என்று நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கிற பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவரூபமான இஷ்டப்ராப்தியை ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோரருளெனக்கருளுதியேல் என்று ஒன்பது தடவையும் அதற்கு ப்ரதிபந்தகமான ஸம்ஸாரபந்தத்தினுடைய விநாசத்தை ‘வேண்டேன் மனைவாழ்க்கை விண்ணகர் மேயவனே’ என்று 9-தடவையும் ‘மற்றோர் தெய்வமெண்ணேன் உன்னைஎன்மனத்துவைத்துப்பெற்றேன்பெற்றதுவும்பிறவாமை’என்றும் ‘நின்பாலடியேற்கு வானுலகம் தெளிந்தே என்றெய்வது’ என்றும் ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியையும் பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவரூப பரமபுருஷார்த்தத்தையும் ப்ரார்த்தித்து அதற்கு உபாயமான ஶரணாகதியை 6-2ல் ‘நின்னடைந்தேன்’ என்று 9 தடவை சொல்லி அந்தத்திருமொழிக்கு பலம்சொல்லுமிடத்தில் ‘கோனாய் வானவர்தம் கொடிமாநகர் கூடுவரே’ என்று மோக்ஷத்தையே பலமாகச் சொல்லி மோக்ஷப்ராப்தியில் தமக்கிருக்கும் த்வரையை ‘திருவிண்ணகரானே வானுலகம் என்றெய்வது’ என்று அருளிச்செய்திருப்பது போல மற்றோரிடத்திலும் வ்யக்தமான வாக்யங்களில்லாததினால் மற்றோரிடத்திலும் மோக்ஷார்த்தமாகஶரணாகதி ஆழ்வாரால் செய்யப்படவில்லைஎன்பதுதானுசிதமாகும்.(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஜடபரத உபாக்யாநம்

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

ப்ராஹ்மணர்:—பூமி, பாதம், கணைக்கால், தொடை, இடை முதலான அவயவங்களின் மேலுள்ள தோளில் இருக்கும் பல்லக்கினால் எனக்குப் பாரம் உண்டென்றால் அந்தப் பாரம் உனக்கும் ஸமமாயிருக்கவேண்டும். இந்தப் பல்லக்கின் பாரம் மாத்ரமன்று; காடு, மலை, வீடு முதலியவற்றைப் பற்றிய பாரமும் உண்டாயிருக்கவேண்டும். மற்றொன்றுகேள். ஆத்மாவோ, அவயவங்களைக் காட்டிலும் வேறென்பது வெளிப்படை. இப்படியிருக்க 'நான் பாரத்தைச்சுமக்கிறேன்' என்பதேது? இந்த உனது சிவிகை எந்த வஸ்துவினாலானதோ, அதே வஸ்துவினாலானதுதான் இவ்வுடம்பும். (இரண்டும் பாஞ்ச பௌதிகமே.) இதில்தான் உனக்கும் எனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் மமத்வம் (எனது என்னும் அபிமானம்) ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் சொன்னது தெரிந்ததா?

இவ்வளவு பேசிவிட்டு அந்த யோகியானவர் மௌநம் ஸாதித்துக்கொண்டு பல்லக்கைச் சுமந்துகொண்டேபோனார். கேட்டான் சவ்வீரமஹாராஜன். பல்லக்கினின்றும் திடீரென்று குதித்தான், அவர் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு 'ஸ்வாமி! ப்ராஹ்மணோத்தமரே! இப்பல்லக்கை விடுங்கள். அடியேன் அறியாமையினால் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்து அடியேனை அநுக்ரஹிக்கவேண்டும். தேவரீருடைய வேடத்தைப்பார்த்துத் தேவரீரை ஜடனென்று நினைத்துவிட்டேன். தேவரீர் யார்? என்ன பயனைக்கருதி இங்கே எழுந்தருளினது? இவற்றையெல்லாம் ஸவிஸ்தாரமாய் உரைத்தருளல் வேண்டும்' என்று அவரடிபணிந்து நின்றான். பரதயோகி உரைக்கலானார்.

ஜடபரதர்:—அரசனே! 'நீ யார்' என்றும் 'என்ன பயனை நோக்கி எதனால் வந்தாய்?' என்றும் கேட்டாய். இவைகளுக்கு விசதமான பதில் வேண்டியதில்லை. சுருங்கக் கூறுகிறேன். எங்கும் வருவதற்குப் பயன் கர்மாநுபவமே. ஸுகதுக்காநுபவங்களெல்லாம் புண்யபாபங்களினால் உண்டானவைகள். அவை இடத்தையும் காலத்தையும் பற்றியிருப்பதனால், ப்ராணிகள் தங்கள்தங்கள் கர்மாநுபவத்துக்குரிய தேசகாலங்களிலே தேஹாதிகளைப் பெற்றுவருகிறார்கள். இப்படி ஸகல ஜந்துக்களும் ஸகல இடங்களிலும் அவ்வவைகளுக்குரிய காலங்களில் உடலோடு வருதல் தங்கள் கர்மங்களை அநுபவிப்பதற்கே. இது ஸர்வஸாதாரணமான விஷயம். இவ்வாறிருக்க, என்னை வருதற்குக் காரணம் என்னவென்று ஏன் வினவினாய்?

அரசன்:—யோகீந்த்ரரே! ஸகலத்திற்கும் தர்மாதர்மங்கள்தான் காரணமென்பதை இப்போது வ்யக்தமாய் அறிந்தேன். ஒரு ஸம்சயம் கேட்கிறேன். 'நான் இன்னான் என்று ஆத்மாவைக் குறித்துச் சொல்லக் கூடாது' என்று தேவரீர் ஸாதித்ததே, அது எப்படி? ஆனால் இதில் ஒரு விஷயம். 'ஆத்மா இல்லாத வஸ்துவாகையாலே அப்படிச் சொல்லக்கூடாது' என்று சொல்லலாம். அது இல்லாத வஸ்துவல்ல; இருக்கிறவஸ்துதான், ஆகையால் 'நான்' என்னும் சொல்லை ஆத்மாவின்மேல் ப்ரயோகிப்பது குற்றமல்லவே. இப்படியிருக்க, 'நான் இன்னான் என்று சொல்லக்கூடாது' என்று எப்படி அருளிச்செய்தீர்? தயைசெய்து இதனை விளக்கியருளல் வேண்டும்.

ஜடபரதர்,—அரசனே! கேள்; ஆத்மாவைக் குறித்து 'நான்' என்னும் சொல்லை ப்ரயோகிப்பது குற்றமன்று; சரிதான், ஆனால் 'நான் இன்னான் என்பதினால் ஆத்மாவல்லாத தேஹாதிகளிலே ப்ராந்தியினால் ஆத்மபுத்தி பண்ணக்கூடாது. அது குற்றம். ஆனால் நாக்கு 'நான்' 'நான்? என்று சொல்லுகிறதே யென்று கேட்கலாம். நாக்கு முதலியவைகள் கருவிகளேயன்றிக் கர்த்தாவான ஆத்மாவன்று. தேஹமே ஆத்மாவென்று பலர் நினைக்கக் கூடும். தேஹத்தில் தலை, கால், கை முத

லிய அநேக அவயவங்கள் இருக்கின்றன. எந்த அவயவத்தில் ஆத்மசப்தம் ப்ரயோகிக்கலாம்? மேலும், ஜாக்ரதவஸ்தையில் 'எனது உடம்பு' என்று வேறாகத் தோன்றுகிறது. ஸ்வப்நத்தில் வேறுவிதமாய்த் தோன்றுகிறது. ஸுஷுப்தியில் இவ்வாறு தோன்றுவதில்லை. இக்காரணங்களால் தேஹத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்றறிந்துகொள். தவிர ஸகல தேஹங்களிலும் இருக்கிற ஆத்மாக்கள் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமானவையேயன்றி, இவைகளில் வித்யாஸமில்லை. ஆதலால் தேஹதர்மங்களான ஜாத்யாதிகளைவிட்டுப் பேதப்படுத்திச் சொல்லக்கூடாமலிருப்பதால் 'நீ யார்?' என்ற வினாவும், 'நான் இன்னான்' என்ற விடையும் பொருந்தாதவைகள். ஆத்மா நித்யப்பொருள்; உடம்பு முதலானவை அநித்யப்பொருள். ஆதலால் ராஜாவான நீயும், இச்சிவிகை தாங்கும் நாங்களும் உன் ஸேவகரும் இருக்கின்ற பொருளன்று (ஸத்தல்ல.) இதை இவ்வுதாஹரணத்தால் அறிந்துகொள். முன்பு மரமாயிருந்தது வெட்டப்பட்டுக் கட்டையாயிற்று. பின்பு அது நீ ஏறியிருக்கும் பல்லக்காயிற்று. இந்த நிலையிலே இதற்கு 'வ்ருக்ஷம்' என்ற பெயரும் 'கட்டை' என்ற பெயரும் வருமா? 'மஹாராஜா மரத்தின்மேல் ஏறியிருக்கிறார்' என்று உன் மனிதர்கள் சொல்வார்களா? கட்டையின்மேல் இருக்கின்றார் என்று தான் சொல்வார்களா? 'பல்லக்கின்மேல் இருக்கிறார்' என்றல்லவோ சொல்வார்கள்? ஆராய்ந்துபார்த்தால் இந்தப் பல்லக்கென்பது, ஒருவகை ஜோடிப்பைப் பெற்றிருக்கிற கட்டைகளின் கூட்டமேயன்றி வேறன்று. இந்த ஜோடிப்பைப் பிரித்துவிட்டால் உன் பல்லக்கென்பது எங்கேயிருக்கும்? இதே ந்யாயத்தை அநுஸரித்தது 'நீ, நான்' என்பதும், வஸ்துஸ்திதி இது. ஆனால் லோகவ்யவஹாரம் வேறு. கர்மமடியாக வந்திருக்கிற தேஹங்களிலே புருஷனென்றும் ஸ்த்ரீயென்றும், மாடென்றும், ஆடென்றும், பக்ஷியென்றும், மரமென்றும் பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. 'நீ, நான்' என்று சொல்லுகிற சொற்களின் முக்யப்பொருள் ஆத்மஸ்வரூபம்தான். அது ஆணுமன்று பெண்ணுமன்று, அலியுமன்று, தேவனுமன்று. மனிதனுமன்று, பக்ஷியுமன்று, மரமுமன்று. சரீரங்கள் யாவும் கர்மத்தினால் வந்தவைகளே. எது எந்தக்காலத்திலும் மாறுபாடுகளால் உண்டாகும் வேறு பெயர்களை அடையமாட்டாதோ, அதுதான் வஸ்துவெனப்படும். மற்றவை வஸ்துவாகமாட்டா. உதாரணமாக: உன்னையே எடுத்துக்கொள். நீ உன் நாட்டாருக்கு அரசன்; தகப்பனுக்கு மகன்; மனைவிக்குப் புருஷன்; மகனுக்குப் பிதா; இப்படியிருக்க உன்னை யாரென்று சொல்வேன்? மேலும் நீ தலையா? கழுத்தா? வயிறா? கையா? காலா? சொல். இவ்வுடம்புக்கு நீ யார்? உனக்கு இவ்வுடம்பு என்ன? ஸகல அவயவங்களுக்கும் வேறாய் நிற்கிற நீ, நன்றாய் ஆலோசித்து 'நான் யார்' என்பதைத் தெரிந்துகொள். உண்மை இப்படியிருக்க, 'நான் இன்னான்' என்று எப்படி வேறுபடுத்திச் சொல்வேன் நான்.

பரமார்த்தத்துடன்கூடிய பரதயோகீந்த்ரருடைய சொற்களைக் கேட்டான் சவ்வீரராஜன். மயிர்க்கூச்செறிந்து மெய்ம்மறந்து நின்றான். சிறிதுநேரம்சென்றதும் பேச ஆரம்பித்தான்:—

அரசன்:—ஸ்வாமீ! யோகீந்த்ரரே! ஸகல ஜந்துக்களிடத்தும் ஒரேவிதமான ஆத்மஸ்வரூபமுண்டு; சிவிகையை நான் சுமக்கவில்லை; இச் சரீரம் சுமக்கின்றது; அது நம்மினும் வேறுபட்டது; த்ரிகுணங்களின் ஏவுதலினால் பஞ்சபூதங்கள் அசைகின்றன; குணங்கள் கர்மத்துக்கு வசப்பட்டவை; அவைகளால் எனக்கென்னவென்று மொழிந்தீர். இவைகளைக் கேட்ட என் உள்ளம் பரமார்த்தத்தை உள்ளபடி அறிய அவாவுகிறது. அடியேன் ஏற்கனவே 'இந்த ஸம்ஸாரத்தில் எது சிரேயஸ்ஸு? என்று அறியும்பொருட்டுக் கபிலமாமுனிவரிடம் போகப் புறப்பட்டேன். இப்பொழுது தேவரீர் அருளிச்செய்த சில பரமார்த்தவிஷயங்களைக்கேட்டதும் அடியேன் மனம் தேவரீரையே நாடிநிற்கிறது. ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமான கபிலமாமுனிவர் தான் வழியில் ப்ரத்யக்ஷமாய் ஸேவை ஸாதித்தாரோவென்று எண்ணுகிறேன். ஆகையால் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் எது சிரேயஸ்ஸோ, அதனைத் தெளிய விளக்கியருளல்வேண்டும்.

ஜடபரதர்:-ரஹூகணா! நீ இப்போது என்னை ச்ரேயஸ்ஸை வினவுகின்றாயா? பரமார்த்தத்தை வினவுகின்றாயா? ச்ரேயஸ்ஸும் பரமார்த்தமும் ஒன்றன்று; வேறு. ச்ரேயஸ்ஸுகளெல்லாம் பரமார்த்தங்களாக மாட்டா. ஒருவன் தன் இஷ்டதேவதையை ஆராதித்துச் செல்வமோ ஸந்தானமோ பெற்றால் அவை அவனுக்கு ச்ரேயஸ்ஸாகுமேயன்றிப் பரமார்த்தங்களல்ல. இப்படியே யஜ்ஞயாகாதிகளைச் செய்து ஸ்வர்க்காதிகளைப்பெற நினைப்பவனுக்கு அந்த ஸ்வர்க்காதிகளே அவனுக்கு ச்ரேயஸ்ஸாம். ராஜ்யம் இச்சிப்பவனுக்கு அந்த ராஜ்யமே ச்ரேயஸ்ஸாம். இவைகளெல்லாம் பரமார்த்தங்கள் என்று சொல்லத் தகுந்தவையல்ல. ஏனெனில்: பணம் பரமார்த்தமானால், அதைத் தர்மத்துக்காகவும் காமத்துக்காகவும் செலவிடுவார்களா? அப்படிச் செலவிடுதல் காரணமாகவே அது பரமார்த்தம் அன்றென்று உணரவேண்டும். மேலும்: செல்வத்தைக்கொண்டு ஸாதிக்கப்படும் தர்மகாமங்கள் அழியக்கூடியவை. ஆதலால் பணம் பரமார்த்தமன்று. புத்ரன் பரமார்த்தமாவென்று சேட்டால், அவனுமல்ல. அவன் தன் பிதாவுக்கும், அவனும் அவன் பிதாவுக்கும் பரமார்த்தமென்று ஆகின்றானதலால், உலகத்துக்கு அவன் பரமார்த்தம் எப்படியாவன்? இப்படியே எல்லாவற்றையும் வைத்துக்கொண்டு பார். ஆதலால், ராஜனே! நான் இப்போது சொல்லவந்தவைகளெல்லாம் ச்ரேயஸ்ஸுக்கள் தான். பரமார்த்தம் இன்னதென்பதைக் கூறுகிறேன்:—தேஹத்தைப்போல் பல பொருளாயிராமல் ஒரு பொருளாயும், ஜ்ஞானத்தினால் எங்கும் வ்யாபிக்கவல்லதாயும், நிர்மலமாயும், ஸத்வாதிகுணரஹிதமாயும், ப்ரக்ருதிக்கு வேறுபட்டதாயும், முதல்-முடிவு, வளர்தல்-தேய்தல் முதலியன இல்லாததாயும், பஞ்சபூதங்களால் அழிக்கப்படாததாயும், தேஹாதிகளுக்கு அதிபதியாயுமிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபம் யாதொன்றுண்டோ தன்னுடையதும் பிறருடையதுமான தேஹத்திலேயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி 'எல்லாம் ஒரே விதம்' என்ற ஜ்ஞானம் எதுவுண்டோ, அந்த ஜ்ஞானஸ்வரூபம்தான் பரமார்த்தம். தேஹபேதங்களில் ஆத்மபேதத்தை நினைப்பவர்கள் பரமார்த்தத்தை அறியாதவர்கள். வேய்ங்குழலில் புகுந்த காற்று ஒன்றாயிருந்தும், அதன் த்வாரபேதங்களால் ஷட்ஜம் முதலிய ஸ்வரபேதங்கள் உண்டாவதும், அந்த ஸ்வரங்களுக்கு வெவ்வேறு பெயர்கள் உண்டாயிருப்பதும் ப்ரத்யக்ஷம், ஜ்ஞானபேதம் கூடாதென்பதை விளக்க ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள். இது நிதாகருக்கு ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கும்பொருட்டு ருபுவென்பவர் சொல்லிய கதை.

ஜடபரதர்:-பூர்வத்தில் பரமேஷ்டிக்கு 'ருபு' என்னும் குமாரர் ஒருவர் அவதரித்தார். அவர் ஸ்வபாவத்தில் தத்வஜ்ஞானமுடையவர். புலஸ்த்ய குமாரரான 'நிதாகர்' என்பவர் அந்த ருபுவுக்குச் சிஷ்யராயிருந்தார். குருவான அந்த ருபு என்பவர் மிக்க மிகிழ்ச்சிகொண்டு அதிமேதாவியான அந்த நிதாகருக்கு ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களையும் போதித்தார். அவர் குருமுகமாக ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களையும் தெளிவாக அதிகரித்திருந்தும், ஆத்மஸ்வரூபத்தில் பேதமில்லாமையைப்பற்றிய வாஸனையே அவருக்கு இல்லாது போய்விட்டது. இவ்விஷயத்தை அந்த ருபு அறிந்திருந்தார். அந்த நிதாகர் ஒரு நகரத்தின் ஸமீபத்திலுள்ள ஓர் உத்யானவனத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு உபதேசம் செய்தற்பொருட்டு அந்த இடத்துக்கு ஒருநாள் ருபு மஹாமுனிவர் போய்ச்சேர்ந்தார். நிதாகர் தினந்தோறும் வைச்வதேவத்தைச் செய்துமுடித்துவிட்டு 'யாரேனும் அதிதிகள் வருவார்களோ?' என்று வாசலில் வந்து பார்ப்பது வழக்கம். அவ்வழக்கத்தையொட்டிப் பார்க்கையில் ஒருநாள் ருபுமுனிவர் தம் வீட்டு வாயிலில் வந்திருக்கக்கண்டார். அவரைக் கண்டவுடனே நிதாகர், அவருக்கு அர்க்யாதி உபசாரங்களை ஸமர்ப்பித்து, அவரை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஓராஸனத்தில் உட்காரவைத்து 'ஸ்வாமீ! அமுது செய்தருள வேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தார். அதைக் கேட்ட ருபு முனிவர் 'ப்ராஹ்மணோத்தமரே! உமது க்ருஹத்தில் நான் புஜிக்சத்தக்க பொருள்கள் என்ன இருக்கின்றன? ஹீநமான போஜனத்தில் எனக்கு விருப்பமில்லை' என்றார்.

நிதாகர்:-ஸ்வாமீ! அரிசிமாவு யவதாந்யங்களால் செய்யப்பட்ட அந்நங்கள் இருக்கின்றன. பலவித அப்பங்கள் இருக்கின்றன. காய், கனி, கிழங்குகள் இருக்கின்றன. இவற்றுள் எவை திருவுள்ளமோ, அவைகளை யதேஷ்டமாகப் புஜிக்கலாம்.

ருபு-இவைகளெல்லாம் அல்பாஹாரங்கள் இவை எனக்குத் தேவையில்லை. போர்க்குழம்பு, பாயஸம், தேன்குழல், மற்றும் சில மதுராந்நங்கள் ஆகிய இவைகளைச் செய்து கொடும்.

நிதாகர்;-(தம்பத்நியைப்பார்த்து)பெண்ணே நமது க்ருஹத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இம்முனிவர் மதுராந்நங்களை அமுதுசெய்ய இச்சிக்கிறார். அவர் திருவுள்ளப்படி மதுபதார்த்தங்களான அக்காரவடிசில் முதலானவற்றைப் பண்ணிப் பரிமாறு' என்று உத்தரவிட்டார். அவளும் அப்படியே யாவற்றையும் செய்து பரிமாறினாள். முனிவரும் அமுது செய்தார். பின்பு,

நிதாகர்-'ஸ்வாமீ! இவைகளை அமுது செய்ததனால் தேவரீருக்கு த்ருப்தியும் ஸந்துஷ்டியும் உண்டாயினவா? திருவுள்ளம் பாங்காயிருக்கின்றதா? தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் எது? எங்கிருந்து எழுந்தருளுகிறது? எங்கே எழுந்தருள உத்தேசம்? இவற்றையெல்லாம் விஸ்தாரமாய் ஸாதித்தருளவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தார். ருபு சொல்லத் தொடங்கினார்.

ருபு:-எவனுக்குப் பசியோ அவனுக்கு அந்நத்தைப் புசிப்பதனால் த்ருப்தி உண்டாகிறது. எனக்கு பசியில்லை. அப்படியிருக்க. எனக்கு த்ருப்தியுண்டா' வென்று என் கேழ்க்கிறீர்? ப்ருதிவீ ஸம்மந்தமான தாதுவானது வயிற்றழலால் (ஜாடராக்நியால்) எரிக்கப்பட்டால் பசி உண்டாகிறது. அப்படியே உள்ளேயுள்ள நீர் வற்றிப்போனால் தாஹமுண்டாகிறது. இந்தப் பசி தாஹங்களெல்லாம் தேஹத்தினிடம் உள்ள இயற்கையின் தர்மங்கள். எனக்குஇவையில்லை. இப்பசியினால் உண்டாகும் த்ருப்தி எனக்கு இப்போது மாத்ரமன்று, எப்போதுமில்லை. இரண்டாவதாக 'திருவுள்ளம் பாங்காயிருக்கிறதா? துஷ்டியாயிருக்கிறதா?'வென்று கேட்டீர். மநஸ் பாங்காயிருப்பதும் துஷ்டியாயிருப்பதும் சித்தத்தின் தன்மைகள். இந்தக் கேள்விகளை நீர் சித்தத்தையன்றோ கேட்கவேண்டும் என்னை ஏன் கேட்டீர்? நான் மாத்ரமன்று என்னைப்போலுள்ள ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம் பசி தாஹம் முதலானவை இல்லையென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளும். அடுத்தபடி உன் இருப்பிடம் எது? எங்கிருந்து வருக்கின்றாய்? எங்கே போகின்றாய்? என்று கேட்டீர். ஆத்மா, தேவ-மநுஷ்யாதி ஸகல சரீரங்களிலும் இருக்கத்தக்கவன். ஸகல அசேதநங்களிலும் வ்யாபிக்கத்தக்கவன். அவன் ஒன்றோடும் ஒட்டாதவன். இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவைப் பார்த்து, எங்கிருக்கிறாய்? எங்கிருந்து வருகின்றாய்? எங்கே போகின்றாய்? என்னும் கேள்விகளைக் கேட்டால் என் சொல்வது? அக் கேள்விகளுக்குப் பொருளே இல்லை. ஆதலால் நான் போகின்றவனுமல்லன்; வருகின்றவனுமல்லன்; ஓரிடத்திலிருப்பவனுமல்லன். ஆனால் உனக்குப் போவதும் வருவதும் இருப்பதுமாகத் தோன்றுகிறதே அதற்குக்காரணம் என்னென்னில்: அந்த ஆத்மா தேஹத்தை ஆச்ரயித்திருக்கிறபடியால்தான் இப் போக்கு வரவுகளுக்குக் கர்த்தாவான இந்தத் தேஹம் நானன்று. ஆனால் 'உயர்ந்த அந்நம் கொடும்; 'அற்ப அந்நம் வேண்டாம்' என்று நான் ஏன் சொன்னேன் தெரியுமா? நான் சொன்னது ஸ்வபாவஸித்தமா? உபாதியைப்பற்றினதா? என்று உம்மைப் பரீக்ஷிப்பதற்குக் கேட்டேனேயன்றி, நான் உண்மையாய்க் கேட்கவில்லை. இதைப்பற்றியும் சிறிது சொல்லுகிறேன்.

சாப்பிடுகிறவனுக்கு 'இது ருசியுள்ளபதார்த்தம், இது ருசியில்லாதபதார்த்தம்' என்று பதார்த்தங்கள் நியதிப்பட்டிருக்கவில்லை. நல்ல பசியிருந்தால் தாழ்ந்த உணவுகளும் ருசிகரமாயிருக்கின்றன. பசியில்லாமலிருந்தால் அக்காரவடிசில் முதலிய உயர்ந்த உணவுகளும் ருசிகரமாகாமற்போகின்றன. இதனால் உமக்கு என்ன தெரிகிறது? மதுரமென்பதும் அமதுரமென்பதும் ஔபாதிகமேயல்லது ஸ்வாபாவிகமன்று எனத்தெரியவில்லையா? இப்படியிருக்க,

உணவு ஏன் வேண்டப்படுகிறது காரணம் தெரியுமா? மண்ணாற் கட்டியவீடு மண்ணினாலேயே உறுதிப்படுதல்போல, ப்ருதிவீமயமான தேஹமும் ப்ருதிவீஸம்பந்தமான பொருள்களாலேயே உறுதிப்படவேண்டுமென பதினால்தான். யவம் முதலான தாந்யங்களும், நெய் முதலான ரஸவஸ்துக்களும், வெல்லம் முதலான பொருள்களும் ப்ருதிவீ ஸம்பந்தமான பொருள்களேயாம். ஆகையால், மதுரம்- அமதுரம், தேவன்-மநுஷ்யன் என்ற பேதங்களெல்லாம் கர்மத்தினால்வந்த விகாரங்களென்றும், ஆத்மஸ்வரூபத்தில் பேதம் கிடையாதென்றும் அறிந்து, இவைகளில் ஸமத்வ புத்தி செய்யவேண்டும். இந்த புத்திதான் மோக்ஷகாரணமாகும். என்று கூறி முடித்தார்.

நிதாகர்:-(குருவைத் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து ஸ்வாமீ! தேவரீர் அநுக்ரஹித்த விஷயங்களால் அஜ்ஞானம் நீங்கப்பெற்றேன். தேவரீர் யாரோ தெரியவில்லையே! விளங்க உரைக்க வேண்டும்.

ருபு:-உமக்கு ஆசார்யனான ருபு நான். உமக்கு இவ்விஷயங்களைப் போதிப்பதற்காகவே நான் இங்கு வந்தேன். மறுபடியும் சுருக்கமாய் ஒன்று கூறுகிறேன் மனத்திற் கொள்ளும். தேவ மநுஷ்யாதி சேதந ஸ்வரூபமெல்லாம் ஒன்றேயன்றி வேறல்ல. இவைகளில் பேதபுத்தி கொள்ளாதீர். இந்தப் பேதங்களெல்லாம் கர்மத்தினால் வந்தவைகள். இப்படி சேதநாத்மகமான ஸகல ப்ரபஞ்சமும் பரமாத்மாவுக்குத் திருமேனியாயிருக்கின்றன.

இப்படி ஆசார்யர் போதித்ததைக் கேட்டு நிதாகர் 'இனி அடியேன் அப்படியே நினைக்கின்றேன்' என்று சொல்லி, அவரை நமஸ்கரித்தார். ருபு தம்மிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

ஜடபரதர்:-(ஸௌவீரராஜனை நோக்கி) மஹாராஜ! இந்தக் கதையினால், தேவ மநுஷ்யாதி பேதங்கள் கர்மமடியாக வந்தவைகளென்றும், ஆத்மாவில் பேதம்கிடையாதென்றும்தெரிந்துகொண்டாயா? இக்கதையை இன்னும் மேலே சொல்லுகிறேன்; கேள்.

ஓராயிரம் வர்ஷம் சென்றது. மீண்டும் ருபு, நிதாகருக்கு ஜ்ஞாநோபதேசம் செய்யும் பொருட்டு அவர் இருப்பிடத்தை அடைந்தார். அப்போது அந்நகரத்தரசன், தன் பரிவாரங்களோடு அந்நகரத்துக்கு வந்துகொண்டிருந்தான். அப்போது இந்த நிதாகர் 'கூட்டத்திற் சென்றால் தீட்டுப்படும்படியிருக்கும்' என்றெண்ணி, நகரத்துள் செல்லாமல் தூரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தார். பசியால் மெலிந்து நிற்கும் அந்த நிதாகரை ருபுமுனிவர் பார்த்து, 'ஓ ப்ராமணரே! ஏன் இங்கு நிற்கின்றீர்?' என்றார்

நிதாகர்:-ஸ்வாமீ! அரசன் நகரப்ரவேசம் செய்கிறான். நானாவிதஜனங்களும் கூட்டமாய் அவனுடன் செல்கின்றனர். ஸமித்து தர்ப்பங்களுடன் நான் இருக்கிறபடியால் ஜனக்கூட்டங்களுக்குள்போகமுடியாமலிருக்கிறேன்.

ருபு:-அரசன் யார்? மற்றைச் சனங்கள் யார்? எனக்குத்தெரியவில்லைவிளங்க உரையும்.

நிதாகர்:-அதோ பாரும் மலைபோன்ற மத்தகஜத்தின்மேல் வருகிறவன் அரசன்; அவனைச் சூழ்ந்து செல்பவர் அவன் பரிவாரங்கள்.

ருபு:-ஐய! நீர் அரசன் என்றும் ஆனையென்றும் இரண்டு பொருள்களைச் சொன்னீர். எனக்கோ அவைகளுக்குள்ள பேதம் தெரியவில்லை. தெரியச்சொல்லும், யார் அரசன்? எது யானை?

நிதாகர்:-மேலே உட்கார்ந்திருப்பவன் அரசன்; அவனைத் தாங்கிக்கொண்டு கீழே செல்வது யானை. இவ்விரண்டிக்கும், சுமப்பதும் சுமக்கப்படுவதுமான ஸம்மந்தம் இருக்கிறது. தெரியவில்லையா?

ருபு:-மேலென்றாலென்ன? கீழென்றாலென்ன?

நிதாகர்:-மேல் கீழ் என்றால் உமக்குத் தெரியவில்லை. அவற்றை த்ருஷ்டாந்தத்தால் விளக்குகிறேன். (அப்போது நிதாகர், ருபுவின்மேல் ஏறிக்கொண்டு) சவனியும், நான் இருக்குமிடம்தான் மேல்; என்னைப்போல் மேலே இருப்பவன்தான் அரசன், நீர் இருக்குமிடம்தான் கீழ்; உம்மைப்போல் சுமந்துகொண்டிருப்பதுதான் யானை. இப்போதேனும் தெரிகிறதா?

ருபு:—சரிதான். நீ என்பதும், நானென்பதும் தெரிந்தாலன்றோ மற்றவை விளங்கும். அதுவே தெரியவில்லையே. அவைகளின் வித்யாஸத்தைச்சொல்லும்.

இப்படி ருபு சொன்னதைக் கேட்ட நிதாகர், அவர் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி, 'ஸ்வாமீ! தேவரீரை அடியேனுக்கு ஆசார்யரான ருபுவென்று நினைக்கிறேன். தேவரீர் தவிர மற்றையோர்க்கு, மனம் அபேதஜ்ஞானத்தினால் சுத்தப்பட்டிருக்கமாட்டாது. ஆதலின் தேவரீர் அடியேனுடைய ஆசார்யன் தான்' என்றார். அதற்கு ருபு, 'நான் உமது ஆசார்யனான ருபுதான். உமது ஜ்ஞானம் த்ருடப்பட்டிருக்கிறதாவென்று பரிசோதித்தறிய உம்மிடம் வந்தேன். இப்போதும் பரமார்த்தத்தை உபதேசித்தேன்; போய் வருகிறேன்' என்று சொல்லிப்போனார்.

ஜடபரதர்:—ஓ ரஹூகணமஹாராஜனே! விஷயம் தெரிந்ததா? சத்ருவென்றும் மித்ரனென்றும் வித்யாஸம் வைத்துக்கொள்ளாதே ஆத்மஸ்வரூபம் ஒருவிதமானதே. சுத்தமான ஆகாசம் ஒன்று உபாதிவசத்தால் கறுப்பாயும் வெளுப்பாயும் தோன்றுதல்போல, ஒரே விதமான ஆத்மஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநிகளுக்கு ஒரு விதமாயும் அஜ்ஞாநிகளுக்கு மற்றொருவிதமாகவும் தோன்றுகின்றது. உலகிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களும் பகவத்ஸ்வரூபம். அவனின்றும் வேறுபட்ட பொருள் ஒன்றுமில்லை. இனிப் பேதபுத்தியை விட்டுவிடு' என்று போதித்தார். அந்த ராஜன் தெளிந்தமனமுடையவனாய் முன்னிருந்த பேதபுத்தியை விட்டுவிட்டான். அந்தப் பரதயோகியும் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணத்தால் ஜ்ஞாநயோகமடைந்து. அந்த ஜந்மத்திலேயே மோக்ஷமடைந்தார்.

பலச்ருதி:—மஹாநுபாவரான இந்தப் பரதயோகியின் சரித்ரத்தை எவன் சொல்லுகிறானோ, எவன் பக்தி ச்ரத்தையோடு கேட்கின்றானோ அவர்களெல்லாம் சுத்தஜ்ஞாநமுடையவர்களாய் மோக்ஷஸாம்ராஜ்யம் பெறுதற்கு யோக்யராவார்கள்.

சுபம்

ஸ்ரீ:

இராமனை நரசிங்கமாகக்கண்ட அடையார்சீயம்

மங்கையர்கோன் பரகாலன் சோழநாட்டின்கண் அமைந்த துறைதுறைதோறும் பொன்மணிசிதறும் தொகுதிரைமண்ணியின் தென்பால் உள்ள திருவெள்ளியங்குடியென்னும் திவ்யக்ஷேத்திரத்திற்கு வருகிறார். வரும்போதே அத் திருப்பதியின் சுற்றுப்புறத்துள்ள வளம்பொருந்திய வயல்கள் வற்றாத நீர்நிலைகள் முதலியவைகளைக் களிப்புடனும் கனிவுடனும் நோக்கி வருகிறார் அடையார் சீயம் என்று பெயர்பெற்ற கலியன். ஊரினுள் புகுந்ததும் ஊரின் சிறந்த அமைப்பையும் ஊரிலுள்ளாரது பெருமைகளையும், பண்பாடு, நாகரிகம் முதலியவற்றையும் பரக்கக்கண்டானந்தித்துக்கொண்டு அங்கு திருக்கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானை மங்களாசாஸனம்செய்ய மாளாதகாதல்கொண்டு ரவுடன் கோயிலுக்குள்ளே எழுந்தருளிய கலிகன்றி அவ்வெம்பெருமானைக் காண்கிறார் அர்ச்சாமூர்த்தியாகவிருக்கும் பெருமானை ஊனக்கண்கொண்டு பார்த்துவிட்டு இதரவேலைகளையும் அல்பப்ரயோஜனங்களையும் நினைத்துக்கொண்டு வெளியே ஓடிவரும் ப்ராணிகள் போன்றவரோ நம் அருள்மாரி? திருமங்கை மணாளனிடமிருந்து மந்திரமந்திரார்த்தங்களை நேரில் பெற்ற பெருந்தகையல்லவா அவர்? மாதவனால் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவரல்லவா அவர்? பந்தங்களையறுத்துப் பாவங்களையெரித்துப் பரமபதத்தைப் பக்தர்களுக்குப் பாக்கியத்தால் கிடைக்கச்செய்யும் பரமரஹஸ்யார்த்தங்களைப் பண்டமிழ்ப் பாக்கள் மூலமாகப் பாரெல்லாம் அறிந்து பரமனடி பணிந்து பகலவன் மண்டலத்தின் வழியாக பரமபதம் செல்ல வருள்புரிந்த பரமோபகாரியாகியவருள்மாரியல்லவா நம் மங்கையர்கோன்?

மேலும், அப்படிப்பட்ட கலியன் 'நம் கண்களால் காணவருங்கொல்' என்று ஆசையால் மண்கொண்ட வாமனன் மகிழ்ந்து காத்திருப்பானே! அண்ணல் ஆலிநாட்டுவள்ளல் வாட்கலியன் தன் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளினால் தான் முன்னே பாரித்து அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக்கடந்து தனது விபவங்கள் அனைத்தையும் காட்டிக்கலந்துறவாடுவானல்லவா? அப்படியருள்புரியாவிடில் அவன் அகிலலோக ரக்ஷகனாவனோ? அப்படியவன் வாளாவிருந்துவிடினும் 'வாழ்ந்தேபோம் நீரே வாசிவல்லீர்' என்று வளங்கொண்ட தமிழ்வாயால் வசைபாடிவிட்டு வீறுகொண்டுசெல்லும் வாட்டமிலாத வாள்வேலேந்தும் மங்கையர்கோனல்லவா அவர்! ஆதலினால் அத் திருவெள்ளியங்குடியில் கோயில்கொண்ட கோலவில்லிராமன் கொற்றவேலனைக் கண்குளிரக் கடாக்ஷித்ததுமன்றி அவ்வர்ச்சாவதாரத்தில் தமர்களால் தமக்கிடப்பட்ட பெயருக்குரிய ராமாவதாரமேயன்றித் தனது பரவ்யூஹவிபவாவதாரங்கள் அனைத்தையும் காட்டிக்காட்டியுகந்தார். கண்டார் கலியன். கண்டு உகந்தார். உகந்துகொண்டே நின்றார். காலம் போவது தெரியவில்லை. உள்ளமுருகிக் கண்கள் நீர்பனிப்ப நிற்கும் ஆழ்வார் தாம் கோயிலுக்குள் வரும்போது பகற்போது என்றும், தற்போது இரவு வந்தது என்றும் எங்ஙனேயறிவார்? சிந்தை, கண், வாய் முதலியன தம் வசத்திலிருந்தாலல்லவா மேலும்காலமுதலியவைகளின் பரிணாமபேதமில்லாத நித்யவிபூதியில் தனிக்கோல்செல்லவீற்றிருக்கும் வைகுண்டநாதனை அர்ச்சாவதாரமாகக் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருப்பதனாலும், அவ்விடத்தில் அழிவில்லா அளவில்லாவாநந்தத்தையநுபவிக்கும் ஸூரிகளில் ஒருவரே பகவதர்சத்துடன் கலந்து கலியனாகவவதரித்து ஆங்கே எழுந்தருளியிருப்பதனாலும் அவ்விடத்தில்— இவ்விருவர்களைப் பொறுத்தவரையிலாவது—கால பரிணாமம்ஏற்படவில்லையென்றேதான்கொள்ள வேண்டும். ஆசையால் கலியன் ப்ரக்ருதியையும் காலத்தையும் மறந்து பகவதநுபவம் பண்ணிக்கொண்டேயிருக்கிறார். அப்படியே பண்ணிக்கொண்டேயிருக்கலாம். ஆனால், கோயிலைக்காத்துக் கவனித்து வேண்டுவன செய்யும் கோயிலதிகாரிகள் இராத்திரி ஆராதநம் முடிந்தபிறகு திருக்காப்புச் சேர்த்துக் கதவுகளைப் பூட்டிக்கொண்டுவரவேண்டியவர்களல்லவா? இரவில் காவல்வேலையில்லாதவர்களை அவர்கள் கோயிலுக்குள்ளே அதுவும் பகவானுக்கு அருகில் இருக்க அநுமதிப்பார்களோ? அநுமதிக்க மனம் இடங்கொடுக்காதல்லவா? ஆகையினால் அவர்கள் இரவுநேரம் ஆகிவிட்டதை விஜ்ஞாபித்துக் கலியனை வெளியில் எழுந்தருளும்படி செய்கிறார்கள். அப்போதுதான் அவர்கள் உணர்த்தியபடியினால், ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில்தாம் இருப்பதையுணர்ந்த ஆழ்வார், கோயிற்காரியங்களுக்கு இடையூறாகவிருக்க விரும்பாது வெளியேவருகிறார். வீதிக்கெழுந்தருளிய திருமங்கையாழ்வார் ஓர் ஸந்தேஹம்கொள்ளுகிறார். 'இரவுநேரம் வந்ததாக அறிவித்தனரே. அங்கே ஆலயத்துக்குள் இருந்தபோது பகற்போது மாறி இரவு வந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆழியங்கைபம்மானுடைய பெருமையினால் அவ்வண்ணம் இருக்கலாம் என்று நமக்குத் தோன்றிற்று. இங்கு வெளியில் வந்தபிறகும் பொழுதின்மாறு தெரியவில்லையே' என்று சங்கித்த ஆழ்வார் கதிரவன் மறைந்துவிட்டதையறிந்து இரவு வந்துவிட்டதுதான் எனத்தெளிகிறார். ஆனால் பகலில் இவ்வீதிகளில் இருந்த வெளிச்சத்திற்கு இப்போது வெளிச்சம் குறைந்தில்லையே அது எப்படி? என்று சங்கித்த ஆழ்வார் வீதியின் இருபுறமும் அமைந்த படிகளையும் அழகான மேல்தளங்களையும் உடைய பெரியபெரிய மாடங்களையும் மாளிகைகளையும் தற்செயலாக நோக்குகிறார். சங்கை சடுதியில் விலகுகிறது. 'அம்மாடமாளிகைகளைத் தாங்குகிற தூண்களில் பதித்த விலையில்லாத பலபல ரத்னங்களின் காந்தியினாலேயே இப்படி இவ்விரவுநேரம் பகலுக்குச் சிறிதும் வாசியில்லாது இருக்கிறது!' என்று தெளிகிறார். மேலும் தாம் கோயிலுக்குச் சென்ற பகற்பொழுதில் சில மாடங்களில் ஒரேயிருள்சூழ்ந்திருந்ததை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு. அவைகள் அவ்வண்ணம் பகலிலேயே இருள்பொதிந்ததுபோல் இருந்ததற்கு அம்மாடங்களின் தூண்களில் பதிக்கப்பட்ட நீலமணிகளும் மரகதமணிகளுமே காரணம்போலும்' என்றும் நினைக்

கிறார். சற்றுமுன் திருமாலின் விபவங்களை கண்ணாரக் கண்ட கலியனுக்கு இன்னும் அவ்வநுபவங்கள் மனக்கண்முன்னே நிற்பதால் இத்தூண்களைப் பார்த்ததும் ஓர் அதிசய மனோபாவம் உண்டாகிறது. பகலைப்பகலல்லாமலும் இரவை இரவல்லாமலும் செய்யவல்லவைகளாய் எப்போதும் ஒளியை எங்கும்வீசும் நவரத்னங்கள் இழைக்கப்பட்ட தூண்கள், பகலுமல்லாத இரவுமல்லாத—ஆனால் பகலும் இரவும் சேர்ந்த—ஓர் காலத்தில் தனது திருமேனியின் ஒப்பற்ற தேஜஸினாலும், திருமேனியில்பூண்ட பூஷணங்கள் ஆயுதங்கள் முதலியவைகளின் அபரிமிதமான காந்தியினாலும் உலகம் முழுமையும் ஜோதிமயமாகச் செய்துகொண்டு ஒரு காலத்தில் தூணிலிருந்து வெளியே எழுந்தருளிய சிங்கப்பிரானை நினைவுபடுத்துவன. மேலுலகத்தின்கண்ணுள்ள தேவர்கள் தம் நிலையினின்று தாழ்ந்துவீழ்ந்துவிடாமல் அவர்களைக் காப்பாற்றிய நரசிங்கத்தைப்போல் இத்தூண்களும் மேல்மேல் மாடங்களைக் கீழே வீழ்ந்துவிடாமல் தாங்கிக்கொண்டிருப்பன. அப்போது அத் தூண்களோடு அம்மாளிகைகளின் வாயிற்படிகளும் ஆழ்வார் கண்களில் படுகின்றனபோலும். எனெனில்:— தூணிலிருந்து வெளிவந்த சிங்கம் ஹிரண்யனை மடியில் போட்டுக்கொண்டு அவன் மார்பகம் பிளப்பதையும் அகக்கண்களில் காண்கிறார் கலியன். தனது க்ருபைக்குப் பாத்திரர்களும், பெருமைபொருந்தியவர்களும் மணிமுடிதரித்தவர்களுமாகிய அமரர்களுக்கு இடர்செய்வதையே தொழிலாகவுடையவனல்லவா அவ்வசுரன்? தேவர்களுக்குள் சிறந்தவர்களுக்கு இடர்செய்வதைத் தமது கடமையாகக் கருதிய அசுரர்களுக்குரிய பெரிய தலைவனல்லவா அவன்? நல்லோர்க்கு இடர் செய்வதில் மிக ஸமர்த்தனும் அதில் முடிசூடியவனுமல்லவா அவன்? அவனைக்கொல்லவேண்டியது தான். ஆனால்எம்பிரான் ஓர் அஸாதாரணமான சிங்கமாகவந்து, தன் தாயின்மடியில் அடங்கிக்கிடக்கும் ஓர் பாலகனைப்போல் அம்மஹாகொடிய அசுரனையும் தம் மடியில் வைத்தருளிய பெருமைதான் என்னே! அமரர்க்கு அவன் எதிரியாகவிருப்பினும், அண்டமனைத்தினுக்கும் அஃதின்கண் அடங்கிய யாவற்றினுக்கும் தானே தாயும் தந்தையுமான தாமோதரனுக்கு ஹிரண்யனும் குழந்தைதானே. அதனால் அவனை மடியில் வைத்துக்கொள்வதும் இயல்புதானே. ஆனால் தனக்கு அவ்வளவு அடங்கியொடுங்கிக் கிடப்பவனை என் மார்பைப் பிளக்கவேண்டும்? அவன் உயிரோடிருப்பதினால் இன்னும் பாபச்சுமையைச் சேர்த்துக்கொள்ளாமல் அவனிடங்கொண்ட கருணையினால் அவனை முடித்தான். தனது ஸர்வவ்யாபித்வமும், ஸர்வஜ்ஞத்வமும், ஸர்வசக்தத்வமும், பரத்வமும் செவ்வையாக உலகுக்குத் தெரியக்காரணமாக இருந்தவனாகையினால் தனது திருக்கைகளின் ஸ்பர்சம்பட்டேயிறக்கும் பாக்கியத்தையும் ஹிரண்யனுக்கு அருளினான், என்று நினைந்துநினைந்து களித்துருகும் கலியன் ஹிரண்யன்பெற்ற வரங்கள் பழுதுபடாமலும், வரங்கொடுத்தவன் வாக்கும் அஸத்தியமாகாமலும், தனி உருவமும், தனிக்காலமும், தனியிடமும், தனியாயுதங்களையுங்கொண்டு அத்துடனே ஸர்வவ்யாபியாகவுமிருந்து வெளிப்பட்டு ஒரே ஸமயத்தில் ஹிரண்யனை யனல்கண்கொண்டும், ப்ரஹ்லாதாழ்வானை அருட்கண்கொண்டும் நோக்கிய பரமபுருஷனுடைய அகடிதகடனாஸாமர்த்யத்தையும் காண்பித்துக்கொண்டிருந்த அத்யாச்சர்ய சக்திகளை வியந்து உருகி 'மாயன்' என்கிறார். பகலும் இரவும் அல்லாதகாலத்தில் அவதரித்துப் பரிதியாயிரம் உதித்ததுபோன்ற ஒளியை எங்கும் வீசிய பரஞ்சோதி கோயில்கொண்டிருக்கும் இவ்வூரில் பகலுக்கும் இரவுக்கும் வாசி தெரியாததும் இயல்புதானே, என நினைக்கிறார் நீலன். தமக்கேற்பட்ட அத்யாச்சர்ய அநுபவத்தைத் தாமொருவரே ஏகாந்தமாக அநுபவிப்பவரல்லவே அருள் மாரி? ஆதலால் அந்த அநுபவம் உள்ளடங்காமல் நமது தவப்பயனேயென்ன வெளிப்படுகிறது ஓர் பாசுரமாக. அப் பாசுரம் பின்வருமாறு:—

முடியுடையமரர்க் கிடர்செய்யு மசுரர்தம் பெருமானையன்றரியாய்
மடியிடைவைத்து மார்வம்முன்கீண்ட மாயனார் மன்னியகோயில்
படியுடைமாடத் தடியிடைத்தூணில் பதித்த பன்மணிகளினொலியால்

விடிபகலிரவென்றறிவரிதாய திருவேள்ளியங்
குடியதுவே

குறிப்பு:—முடியுடையமரர், முடியுடையசுரர், முடியுடை யசுரர்தம் பெருமான்

கலியனது பாசுரங்கள் கற்பகாலங்கள்மீதடி

னுலும் நவமணிகள் கொழித்துக்கொழித்துக் காணக்காணப் புதுமையாகத் தோன்றுங்கனிகளாயிருப்பன.

வாழ்க கலியன் வாழ்க வாட்கலியனுரைகள்

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் ஆசார்யர்களின் அவதாரம்

முதலாழ்வார்கள்

புரட்டாசி மாதத்தில் திருவவதரித்த மஹநீயர்களைப்பற்றி எழுதினோம். இப்போது ஐப்பசி மாதத்தில் அவதரித்தவர்களைப்பற்றிச் சற்று சுருக்கமாக விளம்புவோம்.

பாட்டுக்குரிய பழையவர் மூவரைப் பண்டொருகால்
மாட்டுக்கருள் தருமாயன் மலிந்துவருத்துதலால்
காட்டுக்கிருள் செக நான்மறையந்தி நடைவிளங்க
வீட்டுக்கிடைகழிக்கே வெளிகாட்டுமிம் மெய்விளக்கே.

'ஸர்வலோகத்துக்கும் பரமாசார்யனான ஸர்வேச்வரன் பராங்குசபரகாலாதிரூபத்தாலே அபிநவமாகவொருதசாவதாரம்பண்ணி மேகங்கள் ஸமுத்ரஜலத்தை வாங்கி ஸர்வோபஜீவ்யமான தண்ணீராகவுமிழுமாப்போலே வேதார்த்தங்களில் வேண்டும் ஸாரதமாம்சத்தை ஸர்வருக்கும் அதிகரிக்கலான பாஷையாலே ஸங்க்ரஹித்துக்காட்டினன்' என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி தேசிகன் ஸ்ரீஸூக்தி. அப்படிப்பட்ட அபிநவமான தசாவதாரத்தில் முதலாவதாக எண்ணப்படுமவர்கள் முதலாழ்வார்கள். இவர்கள் மூலமாய்த்தான் த்ரமிடவேதமானது முதன்முதலாவதாக ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டது. ஸர்வேச்வரன் தானே இந்த தசாவதாரத்தைப் பண்ணினன் என்பதற்குத் தன் ஜன்மநக்ஷத்ரமாகிய ச்ரவணநக்ஷத்திரத்தில் முதலாழ்வார்கள் மூவரில் முதல்வராகிய பொய்கையாழ்வாரை அவதரிப்பித்ததே போதுமான சான்று. இவர்களை இன்கவிபாடும் பரமகவிகளென்றுநம்மாழ்வாரும் 'செந்தமிழ்பாடுவார்' என்று கலியனும் கொண்டாடியுள்ளார்கள். நம் தூப்புல்பிள்ளையும் பாட்டுக்குரிய மூவர் என்றும் 'கவீந்த்ரா:' என்றும் பேசியுள்ளார். இவர்கள் மூவரும் ஓர் விசிஷ்டமாகவே எங்கும் எழுந்தருளியிருந்து தங்கள் ஸித்தாந்தம் ஓர் விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தம் என்று லோகத்துக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்பிக்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம். இம்மூவரும் ஒன்று சேர்ந்தன்றோ முத்திக்கருள்கூட மூன்றில் ப்ரதானமாயுள்ள ஒன்றை முதன்முதலாகக் கண்டு அறிவித்தார்கள் உலகத்தாருக்கு. இவர்கள் திருவுடன் பொலியும் எம்பெருமானின் பொன்மேனியைக் கண்ட ரீதியானது மிகவும் ஆச்சர்யமானது.

ஒரு ஸமயம் தனித்தனியாக ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த இவ்வாழ்வார்கள் திருக்கோவலூர் என்னும் திவ்யதேசத்தில் அல்பமான ஒரு இடைகழியில் ஒன்றுசேர்ந்து உட்காரவுமிடம் போராமல் நின்றுகொண்டிருக்கும்போது ஆயனர் இவர்கள் திருமேனிஸம்பந்தத்தைப் பெற ஆசைப்பட்டு அந்த இடைகழியில் பிராட்டியும் தானுமாகப் ப்ரவேசித்து இவர்களை நெருக்கிக்கொண்டிருக்க அந்த இருட்டில் ஒருவரையும் காணமல் இவர்களில் இருவர் அதிவிலக்ஷணமான விளக்குகளை ஏற்றி புறவிருளென்ன, அகவிருளென்ன, இவ்விரண்டு இருளையும் மாய்த்தபின் மற்றொருவர் மாமலராள்தன்னுடன் துலக்கும் ஆயனை ஸாக்ஷாத்கரித்தார். இந்த பக்தஸம்மர்த்தநம்

ஏற்பட்ட ராத்ரியானது ஸர்வேச்வரனுக்கு ஓர் விலக்ஷணராத்ரியாய் ராஸக்ரீடையில் கண்ணனுக்கு கோபிகைகளுடைய ஸம்மர்த்தநத்தாலுண்டான ஆநந்தாநுபவத்தைக் கொடுத்த ராத்ரிபோலேயிருந்தது. முன்னே கரும்பு போல் இருந்த எம்பெருமான் இப்போது இவ்வாழ்வாராகிற யந்த்ரத்தினுல் பிழியப்பட்டு ஓர் நூதனமான சர்க்கரையாக மாறி எல்லோராலும் அநுபவிக்கத்தக்கதாக ஆனுன். இந்த அழகை—

‘காஸாரபூர்வகவிமுக்யவிமர்தஜந்மா-
பண்ணாதடேக்ஷு[illegible]ஸ்ய ரஸோ ப-
[illegible] | [illegible]
[illegible] நந்தநம் ஸம்ஸ்ரயதி நந்தந
[illegible] ||’

என்று ஸ்ரீஸ்வாமி தேசிகன் தேஹளீசஸ்துதியில் அநுபவிக்கிறார்.

இப்படி விலக்ஷணமாயுள்ள முதலாழ்வார்களில் முதல்வராயுள்ள பொய்கையாழ்வார் திருக்கச்சியில் வெஃகாவெம்பெருமான் கோயில்கொண்டிருக்குமிடத்திற்கு அருகேயுள்ள திருப்பொய்கையில் அயோநிஜராய் ஓர் ஐப்பசித்திருவோணத்தில் அருளே ஓர் வடிவாய் அவதரித்ததென்னலாம்படி திருவவதரித்தார். இவர் அருளிய திவ்யப்ரபந்தம் முதல் திருவந்தாதி எனப்படும். நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத்தில் மூன்றுவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் முதல் ப்ரபந்தமாகுமிது. இது நூறு பாக்கள் கொண்டது. அந்தாதித் தொடையாய் அமைந்துள்ளது. அவதார ஸ்தலத்தில் கோயில்கொண்டிருக்கும் அர்ச்சாரூப திருமேனி ரொம்பவும் அநுபவிக்கத்தக்கது. திருவவதார உற்சவமும் வெகு அழகாக நடைபெறுகிறது.

இவர்களில் இரண்டாமவரான பூதத்தாழ்வார் திருக்கடன்மல்லையிலேகுருக்கத்திப்பூவின் நடுவே அயோநிஜராய் ஓர் ஐப்பசி மாதத்து அவிட்டநாளில் திருவவதரித்தார். இவர் அருளிய திவ்யப்ரபந்தம் இரண்டாம் திருவந்தாதி எனப்படும். ‘அன்பே தகளியா’ என்று தொடங்கி நூறு பாசுரங்களாலாகியது. இதுவும் அந்தாதித்தொடையில் அமைந்துள்ளது.

இவர்களில் மூன்றுமவரான பேயாழ்வார் திருமயிலேயில் ஆதிகேசவப்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கருகாமையிலுள்ள ஓர் கிணற்றில் அயோநிஜராய் ஓர் ஐப்பசிசதயத்தில் அவதரித்தருளினர். முதலிரண்டாழ்வார்களும் ஓர் விலக்ஷணமான தீபத்தை ஏற்றி அந்தகாரமெல்லாவற்றையும் போக்கினவுடனே இவர் அந்த வெளிச்சத்தில் நெடுமாலைக் காணப்புகுந்தவுடன் முதலில் திருவைக்கண்டார். ‘துன்னியபேரிருள் நீங்கச் சோதிதோன்றச் சேமமுடன் நெடுமாலைக் காணப்புக்குத் திருக்கண்டேன் என வுரைத்த தேவே’ என்றுரிறே தூப்புல் பிள்ளையும். இவர் அருளிய திவ்யப்ரபந்தம் திருக்கண்டேன் என்று தொடங்கி நூறு பாசுரங்களாலாகியது. மூன்றும் திருவந்தாதி எனப் பெயர் பூண்டது.

பொய்கையாழ்வார் எம்பெருமானின்விபூதிகளைப் பேசினுர். பூதத்தாழ்வார் அவ்விபூதிகளை நியமிக்குமவன் நாராயணன் என்றுர். பேயாழ்வார் அந்நாராயணன் ஸ்ரீவிசிஷ்டன் என்று கண்டு பேசினுர். பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் க்ரமேண இவ்வாழ்வார்களின் ப்ரபந்தங்களில் ஒவ்வொன்றில் ஒவ்வொன்று தலையோங்கி நிற்குமென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. இப்படி நம்மைப்பலகாலம் வருத்தும் நம்முடைய புறவிருளையும் ஹ்ருதயத்திலுள்ள எம்பெருமானைக் காணவொட்டாது தடுக்கும் இதயத்திருளையும்போக்கி கோவலுள் மாமலராள்தன்னெடு மாயனைக்காண பேருபகாரம் செய்த தமிழ்த்தலைவர்கள் இவர்கள் மூவரும். இவர்கள் திறத்து நாம் தலைமுறை தலைமுறைக்கும் தாஸ்யத்தைப் ப்ரார்த்திப்பதுதான் நமக்கு ஸ்வரூபம்.

விஷ்வக்ஸேநர்

நம்முடைய ஆசார்ய பரம்பரையில் திவ்ய தம்பதிகளுக்கு அடுத்தபடியாகவுள்ள விஷ்வக்ஸேநரின் திருநக்ஷத்ரம் ஓர் ஐப்பசிமாதம் பூராடம். இவர் பெரியபிராட்டியாரின் சிஷ்யர். இவர் நம்மாழ்வாருக்கு யோகதசையில் மந்த்ரமந்த்ரார்த்தங்களை உபதேசித்து அவருக்கு ஆசார்யரானுர்.

[illegible] [illegible] [illegible]

ஸூத்ருவதீ ஸவம் । யதேதஶிவாய
ஸ்நெ விஶ்வெசதந்த்ருவஷிதம் ॥

திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான்

மேலும் இம்மாதத்தில் திருவவதரித்தவர் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் என்னும் ஆசார்யன். இவர் ஓர் ஐப்பசி பூராடத்தில் பெரியதிருமலைநம்பிக்கு குமாரராய் திருவவதரித்தார். இவருக்குநம்பிகளும் பிள்ளான் என்று திருநாமமிட்டுவளர்த்துவந்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளில்ஆச்ரயிக்கும்படி செய்தார். இவரும் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸகலார்த்தங்களையும் க்ரஹித்து அதிமேதாவியாய் எம்பெருமானாரின் விசேஷகடாக்ஷத்துக்குப் பாத்ரராயிருந்தார்.

ஒருநாள் எம்பெருமானார் திவ்யப்ரபந்தார்த்தங்களை மனனம் பண்ணிக்கொண்டு மடத்திற்குள்ளே உலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது பிள்ளான் வாசல் திறவுகோல் வழியாக உள்ளே பார்த்தார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அப்போது அபிநயக்ரமமாக உலாவியிருந்தபடி. அப்போது பிள்ளான் 'திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்ன' என்கிற திருவாய்மொழி அர்த்தாநுஸந்தானமோ என்று கேட்க, எம்பெருமானாரும் திகைத்து, 'நம்பிள்ளானோ' என்ன அவரும் அடியேன் என்றாராம். எம்பெருமானார் உடனே வாசலைத்திறந்து பிள்ளானை வாரி எடுத்து உச்சிமோந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெருந்திரளில் பிள்ளானை ஓர் ஜ்ஞாநபுத்திரனாக ஸ்வீகரித்தருளி அவருக்கு 'திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்' என்றுஆழ்வாருடைய திருநாமத்தையும் கூட ஸாதித்தருளி போர உகந்தருளினார். பிறகு எம்பெருமானார் பிள்ளானை அழைத்து திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநமிட்டருளும்படி நியமிக்க அப்படியே பிள்ளானும் திருவாய்மொழிக்கு 'ஆறாயிரப்படி' என்கிற ஓர் அழகிய வ்யாக்யாநமிட்டருளினார். ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் சுருக்கமாயிருந்தாலும் மூலத்தின் ஸாவத்தை விடாது வெகு கம்பீரமான பங்க்திகளாலாகியது. பங்க்திகளை ஸேவிக்கும்போதே ஒரு தனி அநுபவம் ஏற்படும். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் இந்த வ்யாக்யாநத்தைக் கடாக்ஷித்தருளி 'பகவத்விஷயம்' என்று திருநாமம் சாத்தி தம்முடைய ஸூத்ரபாஷ்யத்தைப்போலேஇதையும் காலக்ஷேபக்ரந்தமாக ஆக்கினார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் அநுக்ரஹவிசேஷத்தால் தமக்கு திருவாய்மொழியினர்த்தவிசேஷங்கள் ப்ரகாசித்தன என்பதற்கறிகுறியாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் விஷயமாக தனியன்களையும் பிள்ளான் செய்தபடி.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீஸங்கல்பஸூர்யோதயம்

மேலும்:—

சுஶ்ரேதஸ்ய நிநம் காவித்ருஷ்ணவெஸம் த்விஜஸ்ஸு-
ரநு । உதந்யா நவெஸஷதொஷ்தநஸம் வ
வீக்ஷதெ ॥

இவர் அநுஷ்டிப்பது சாதகவ்ரதம். நீருண்ட கறுத்தமேகத்தையல்லால் தன் தாஹத்தைத் தீர்க்க மற்றொன்றையும் தேடாது. கண்ணெடுத்துப்பார்க்காது. தடாகத்தையாவது ஸமுத்ரத்தையாவது அபேக்ஷியாது. கார்மேகம் பெய்த வான்ஜலத்தை நினைத்துக்கொண்டு அந்த மேகத்தின் தோன்றுதலையே பார்த்துக்கொண்டு காத்திருக்கும். அது 'த்விஜ:' பக்ஷி. முதலில் முட்டையில் உயிருடன்பிறந்து முட்டையிலிருந்து வெளிப்படுகையில் இரண்டாந்தரம் பிறக்கிறது. ப்ரஹ்மவித்யையையுடையவனும் வித்யையால் ஓர் புதுப்பிறப்புப் பெறுகிறவன். திரும்பவும் பிறப்பிறப்புக்களை யறுக்கும் பிறப்பு. இவனும் ஓர் க்ருஷ்ணமேகத்தைத்தான் தன்னுடைய, மோக்ஷாம்ருதத்தைப்பருகும் தாஹ ஆசையைத் தீர்ப்பதற்காக அபேக்ஷித்திருப்ப

வன். இந்த க்ருஷ்ணமேகம் அம்ருதத்வ மெனும் மோக்ஷப்பேறை வர்ஷிக்கும். 'காலெ காலெ வஷதி கருணா வாஷி‌ஜ்நகஃ க்ருஷ்ண ஜெவஃ' என்று வர்ணித்த பேருளாளக்ருஷ்ண மேகநினைவின் தொடர்ச்சி. இவன் தாபம் தீருவது இந்த க்ருஷ்ணமேகத்தால்தான். மற்ற ஸ்வர்க்கப்ரஹ்மலோகாதிகளையாவது தெய்வங்களையாவது நோக்கமாட்டான். மேகம் இத்துப்போய் நீராகப் பூமியில் வந்துசேரும். மேகஸ்வரூபத்தோடேயே பூமியிலிறங்காது. க்ருஷ்ணமேகம் மேகஸ்வரூபத்தோடேயே அவ்யயராய் பூமியிலிறங்கி அந்த மேகஸ்வரூபத்தோடேயே 'காணவாராய்' என்று காக்ஷி தாஹத்தால் வருந்துபவருக்கு ஸேவைதரும். ரஸஸ்வரூபரான அவரைக் காணவே இவர்கள் தாஹம் சாந்தமாகும். கண்ணால் காண்பதே இவர்கள் தாஹசமநம். 'ஜெவநாஹ்ரம் விபெஹிவ' ,ஷதஜெவாஜீதம் ஜ்ரஷா தூவஹி'.

தேவரீர் உடனே இவருடைய புண்யபாபங்களாகிய இருவிதவிலங்குகளும் தெரிக்கும்படி செய்யவேணும். நானும் இதோ காலே அபிகமநவிதியைச்செய்து அஹிம்ஸை இந்த்ரிய நிக்ரஹம் ஸர்வபூதங்களிடமும் தயை, பூர்ண க்ஷமை, ஜ்ஞாநம், தபஸ், த்யாநம், ஸத்யம் ஆகிய எட்டுவித புஷ்பங்களையும் சேகரித்து, உம்முடைய ப்ரபாவத்தால் முன்வினைகள் விலகி பின்பும் அறியாமல் செய்யும் வினைகள் ஒட்டாமலும் மற்றொரு தெய்வத்தையும் தொழாமலும், மோக்ஷம் சீக்ரம் வருகிறதென்கிற நிச்சயத்தால் அளவிலாவின்பமநுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் புருஷனை லாலநம்செய்ய உம்மையே நோக்கிக்கொண்டிருக்கும் விவேக ராஜரோடுகூட வருகிறேன். (என்று சொல்லுகிறாள்.)

ஸங்கல்பர் —(சுற்றிலும் பார்த்து)

இதோ தன் எல்லையற்றமஹிமையை உள்ளேயே அடக்கி ஒளித்துக்கொண்டு ப்ரகாசப்படுத்தாமல் வேதாந்தங்கள்புகழும் 'குழந்தைத் தன்மை' என்கிற 'பால்ய'ஸம்பத்தோடும், சாந்தியும் மாதுர்யமும் நிரம்பிய கம்பீர ஆக்ருதியோடு, பரப்ரஹ்மத்தில் மனது லயிக்கும் ஸமாதிதசையாரம்பத்தில் தொடங்கும் பேரானந்தத்தையநுபவித்துக்கொண்டு உடல் முழுவதும் மயிர்க்கூச்சலெடுத்திருப்பதால் புஷ்பகாலத்தில் கதம்பவ்ருக்ஷம் நிரம்ப புஷ்பமொக்குவிட்டிருப்பதுபோலும் தாமரைத் தண்டைப்போலவும் ஆநந்தபரவசராய், தர்சநமாத்ரத்தால் மஹாபுண்யபாக்டம் தருபவராய்க் காண்கிறார். இது ஆச்சர்யம், மஹாச்சர்யம்

ஶ்ருஜாரவீரகருணாஜ்ஹதஹாஸ்யபீஃ ஸீஹஸாரஜ்விஷயாநதிவதஜோநஃ। தகவாவஜொகநவிஹாவஸஜெயிதாஹாஶாஜொரஸஸாரதி ஶாஹதஜ ஐஜெஷயநூஃ॥

சாந்திரஸவடிவாகவே அந்தரஸமே மூர்த்திகரித்ததுபோல பரபக்தியெனும் ஸமாதிதசையாரம்பத்தில் இப் புருஷன் மூர்த்தி காணப்படுகிறது. முன் பக்தியோகமெனும் ஸாதநத்தை ஸாதிப்பதற்காக முயன்றுகொண்டிருந்ததசையில் 'ஜஹஹாம் ஜெஹாஜ' என்கிற 9-வது அங்க ச்லோகத்தில் மற்ற எட்டு ரஸங்களும் இந்த சாந்திரஸத்தை ஸாதிப்பதற்கு அநுகூலமாக உதவிசெய்து போஷணம் செய்தனவென்று கூறப்பட்டது. இப்பொழுது அந்த அங்க ரஸங்களெல்லாம் தாண்டப்பட்டு அங்கியான சாந்திரஸமே ஸம்பூர்ணமாய் ஸாக்ஷாத்தாய் அநுபவத்திற்கு வந்துவிட்டதென்று கூறப்படுகிறது. அந்த ச்லோகத்தில் ச்ருங்காரம், ராகப்ரேமை எனும் ரஸம், 'ஶ்ரூஹணி ரதிஃ' என்று கடைசியில் வைக்கப்பட்டது. 'பீபத்ஸம்' என்கிற வெறுப்பு 'நிர்வேதரஸம்' முதலில் வைக்கப்பட்டது. அதனுசிதத்தை அங்கே காட்டியுள்ளது. ப்ரஹ்மத்தினிடம் 'ப்ரியம்' இன்பம்' எனும் ச்ருங்காரமும் முற்றி, தனித்துத் தன் நினைப்பும் மங்கி முழுதும் சாந்திஸம்ருத்தமான, ஒருயிரநுபவஸாரமான தானுள்பட ஸர்வமும் ப்ரஹ்மமயமாயநுபவத்திற்கு வரும் சாந்திரஸம் கைகூடுகிறது. 'ஸாஹ்யஂ ஸவஹதாநாஂ ஜ்ஞாகவா ஶாஂ ஶாந்தி-ஜ்ஜதி' என்று பகவான் பாடியபடி ஸர்வபூத ஸௌஹார்த்தம் நிரம்பிய ப்ரஹ்மத்தினுவே சத்தால்வரும் பூர்ண சமரஸம். 'ரஸொ வை ஸஃ' என்றது ச்ருதி ஆநந்தமயப்ரஹ்மத்தை. (தொடரும்)

ஸ்ரீ:

திருப்பாவைக் கதை

(சென்ற ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

தாய்தந்தையர்களுக்கு உதவி செய்வோமென்று எண்ணி இப் பெண்கள் ஒரு அல்ப காரியம் செய்ய ஆரம்பித்தாலும் உடனே அவர்கள் அதை ஸஹியாது ‘குழந்தாய் வெறுமனே இரு. உனக்கு கை நோகும். கால் வலிக்கும். எங்களுக்கு என்ன வேலை? நாங்கள் செய்துகொள்கிறோம். நீ விளையாடு. இதோ பெருமாள் விக்ரஹம் இருக்கு, பார்,’ என்பார்கள். இவ்வளவு செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டவர்கள் இக் கந்யகைகள். இவ்வளவு அருமையாகத் தம்மைப் போஷிக்கும் பெற்றோர்களுக்குத் தாம் செய்யும் ப்ரதிபலன் என்ன என்பதைத் தனது தோழிகள் எல்லோரும் அறியவேண்டுமென்று இந்த நாயகப் பெண் கருதினாள். தாம் எந்தக் குலத்தில் உண்டானார்களோ அந்தக் குலத்திற்குப் புகழ் உண்டாகும்படி நடந்துகொள்ளவேண்டியது எல்லோருடையவும் கடமை. செய்யக் கூடாதவற்றைச் செய்யாமலிருப்பதும் செய்யவேண்டியவற்றைத் தவறாது செய்வதுமே அவ்வித நடத்தையாகும். ஒரு குடியிற் பிறந்தவர்களின் நடத்தை இவ்விதமாக மிக ஒழுங்காய் இருக்குமாயின் ‘இவரைப்பெற்றவர்கள் என்ன புண்யம் செய்தார்களோ. எவ்வளவு பாக்யமிருந்தால் இப்படிக் குழந்தைகள் பிறக்கு’மென்று ஆச்சரியப்பட்டுப் பரவசராய் உலகத்திலுள்ளோர் பேசுவார்கள். இதுவே குலத்திற்குப் புகழ். இதை உண்டாக்கும் மக்களே மக்கள். ஆகவே இப்படிப் பாரோர் புகழும்படி ச்ரத்தையோடும் ப்ரீதியோடும் நீராடவரவிரும்பும் சிறுமிகள் எல்லோரும் வாருங்களென்று கூப்பிட்டாள். ‘பெண்களாவது பெண்கள். என்ன அழகு; என்ன குணம்; என்ன விவேகம்; என்ன படிமானம். குலதர்மபரிபாலனத்தில் எத்தனை உத்ஸாஹம்; எவ்வளவு ச்ரத்தை: இவர்களைப் பெற்று மகிழ்வோரைக்காட்டிலும் வேறு பாக்யசாலிகள் உலகத்தில் எவர்’ என்று உலகத்தோர் புகழுரை பொழியுமாறு படிந்து வாருங்கள் என்றாள்.

இதற்குமேல் க்ருஷ்ணவிஷயத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல் ‘நேற்று ஏதோ உதவி செய்கிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டான். அப்படியே அவன் செய்கிறான் என்பது என்ன நிச்சயம்? அவன் பொய் பேசுகிறவன் என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். அதிலும் ஒன்றுமறியாத சிறு பெண்கள் நாம். நம்மை லக்ஷ்யம் பண்ணி நாம் கேட்ட உதவியைத் தவறாது செய்வான் என்று எப்படி நம்பமுடியும்?’ என்று சிலர் நினைக்கக்கூடுமென்று எண்ணி க்ருஷ்ணன் விஷயத்தைப் பேசுகின்றாள்.

கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன் குமரன்- சத்ருக்களென்று எதிரிட்டுவந்தால் சிறிதும் தயாதாக்ஷிண்யம் பாராது ஆயுதமெடுத்து அவர்களை அடியோடு தொலைத்துவிட்டே மறு கார்யம் பார்ப்பவர் நந்தகோபர். அப்படியே தன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் வழி தப்பி நடந்தால் ஸஹிக்கமாட்டார். எல்லோரும் இவருக்குப் பயந்து அவரவர்களின் கடமையை ஒழுங்காகச்செய்துவந்தனர். க்ருஷ்ணனும்அப்படியே. இளம்ப்ராயத்திலேயே நமது குலதர்மமென்று கன்றுகளை மேய்க்கக் க்ருஷ்ணனைக் காட்டுக்கு அனுப்பினார். தந்தையின் கட்டளையென்று மிகுந்த பக்தியுடனும் ச்ரத்தையுடனும் க்ருஷ்ணன் அதை அப்படியே அநுஷ்டித்தார். ‘जीवतो वाक्यकरणात्’ என்கிறபடி தந்தை இட்ட கட்டளையை அப்படியே அநுஷ்டித்து அவரை மகிழ்விக்கின்றான் க்ருஷ்ணன்.

தந்தையினிடத்தில் நடத்தை இப்படி. தாயினிடத்தில்? கொஞ்சிக் கூத்தாடி கம்பீரமாய் விளையாடி அவளை மகிழ்விப்பான். லோகோத்தரமான அழகுவாய்ந்த குழந்தையின் திவ்யதிருமேனியைப் பார்த்துப்பார்த்து பரமாநந்தபரிதையாய் ஸர்வேச்வரன் கண்கொடுத்ததின்பயனைப் பெற்றேனே என்று மனம் பூரித்திருப்பாள் யசோதை. அப்படி அவளிடத்தில் நடந்துகொள்வான். இப்படி அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி நடந்து தன்னைச் சார்ந்தவர்களைக் களிப்பிக்கும் க்ருஷ்ணன் யாரென்று நினைத்தீர்கள்? ஸாக்ஷாத் நாராயணனே. உலகத்தையெல்லாம் தாங்குகிறவன் எவனோ, உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வஸ்து

வினுடையவும் உள்ளிருந்து அதை எவ்விதத்திலும் நியமிக்கின்றவன் எவனோ, அப்படிப்பட்டவனாய் அகிலஹேயப்ரத்யநீகஸமஸ்தகல்யாணகுணாகரனாய் தேவர்களுக்கெல்லாம்தேவனாய் ச்ரிய:பதியான ஸாக்ஷாத் புருஷோத்தமன் இவன். மனிதரில் ஒருவன் என்று நினைக்காதீர்கள். ஸாக்ஷாத் நாராயணன் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் ஒருவார்த்தை சொல்லிவிட்டுப் பிறகு அதை மாற்றுவானென்றாவது உதாஸீநமாயிருப்பானென்றாவது எண்ணத்தகுமோ? ஸத்யஸந்தனன்றோ அவன். பரமதயாளுவன்றோ?

ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனே இவன் என்று எப்படித் தெரிந்துகொண்டாயென்று கேட்பீர்களாகில் நானே அதைச் சொல்லவேண்டும். அவன் திருமேனி எப்படி இருக்கிறதென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுவதாகப் பெரியோர்களிடமிருந்து நாம் கேட்டிருக்கின்றோமோ சிறிதும் ஸந்தேஹத்திற்கு இடமிராமல் அப்படியே ஸாக்ஷாத்தாக க்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியைக் காண்கின்றோமல்லவா? கார்மேனி. நீருண்டமேகம்போன்று அவன் மேனியிருப்பதை நன்றாக ஸேவிக்கவில்லைபோலும் நீங்கள். செங்கண். கம்பீரமான நீரில் உண்டாகி ஸூர்யகிரணங்களால் அப்பொழுதே மலர்ந்த செந்தாமரை இதழ்போன்ற அந்தத் திருக்கண்களை ஸேவிக்கவில்லையா? கதிர்மதியம்போல் முகத்தான். முகத்தில்தான் என்ன சோதி வெள்ளம், மனிதருக்குள்ளே எவருக்காவது இது இருக்குமோ? ஒரேஸமயத்தில் வேண்டாதாரைத் தபிக்கும்படியும் ஆச்ரிதரை ஆநந்திக்கும்படியும்செய்யவல்ல இந்தமுகத்தின்தேஜஸ் வேறுயாருக்காவது ஸம்பாவிதமோ? ஆகையால் சிறிதும் ஸந்தேஹப்படவேண்டாம். ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனாகில் மஹாமூடாத்மாக்களான நம்மை லக்ஷ்யம்செய்து நாம் அபேக்ஷித்ததைக் கொடுத்துதவுமோ என்றும் ஆலோசிக்கவேண்டாம். நமக்கே பறைதருவான். உலகத்திற்குள்ளேயே மிகவும் தாழ்ந்தவர்களான நமக்கேவேண்டியதைத்தருவான். ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸர்வநீசர்களோடும் வேற்றுமையில்லாமல் நெருங்கிப் பழகும் ஸ்வபாவமுடையன் அவன். அவனுடைய உதவி நிச்சயமாய் நமக்குக் கிடைக்கும். நமது ஆசை நிறைவேறும். ஆகையால் வாருங்கள் என்றாள்.

2 வையத்து.

எங்கும் நிச்சப்தமாயிருந்தபடியால் இந்தக் கோபகந்யை தனது தோழிகளைக் கூப்பிட்டது நான்கு பக்கங்களிலும் வெகுதூரம் கேட்டது. அனேகமாய் எல்லாப் பெண்களுடைய காதிலும் அது விழுந்தது. உடனே அவர்கள் எழுந்திருந்து கை கால்களை அலம்பி சுத்தி செய்து முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு ஓடி வந்தார்கள். இவள் அவர்களையெல்லாம் இனிய முறையில் அன்போடு வரவேற்றுப் பார்ப்பதற்கு வெகு அழகாயிருக்கும்படி வரிசை வரிசையாக நிறுத்தி ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் திருமாளிகைக்குப்போக ஸந்நாஹம் செய்தாள். அப்போது ஒரு பெண் ஒரு கேள்வி கேட்டாள்—'அடி அக்கா, நாம் ஒரு நோன்பு நோற்கவேண்டுமென்றாய்; சரி என்றோம். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம்போய் ஏதோ கேட்க வேண்டுமென்றாய்; கூட வந்தோம். இப்பொழுது கூப்பிட்டாய். வந்துவிட்டோம்.' ஆனால் எனக்கு ஒரு ஸந்தேஹம் இருக்கிறது அதை நீ தெளிவுபடுத்தவேண்டும். நோன்போ மற்றக்காரியமோ, எல்லாம் பெரியோர்கள் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமேயொழிய குழந்தைகளான நாம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியது என்ன இருக்கிறது? சாஸ்திரங்களில் விதித்தபடி நமக்கு அநுஷ்டிக்கத் தெரியுமோ? இப்போது இந்த வ்ரதத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டுமானால் அதற்காக நாம் என்னென்ன செய்யவேண்டும். அதையெல்லாம்செய்ய நமக்குச்சக்தியுண்டா?' என்பது அக் கேள்வி. ஒருத்தி இப்படிக் கேட்டவுடனே மற்றும் பலர் 'ஆமாம், எங்களுக்கும் இதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று ஆசையிருக்கிறது சொல்லு பார்ப்போம்' என்றார்கள். எவ்விதத்திலும் தோழிகளின் நன்மையையே செய்யக்கருதிய ப்ரதானப் பெண் அவர்களுக்கு இவ்வாறு விஷயத்தை தெளிவாக எடுத்துரைத்தாள்:—

'இவ்வுலகத்தில் பிறந்த நாமெல்லோரும் ஸுகமாக வாழவேண்டுமென்று விரும்புகின்றோம். இப்படி வாழவேண்டுமாயின் அவரவர்கள் அவரவர்களுக்கேற்பட்ட கடமையைச் செலுத்தவேண்டும். புருஷர்களுக்குப்போல் ஸ்த்ரீகளுக்கும் சில தர்மங்கள் உண்டு. இவர்களுக்குள் வயதானவர்களுக்குப்போல் இளம் பிராயமுள்ளவர்களுக்கும் சில தர்மங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. விவாஹமாகாதநம்போன்ற கந்யகைகளே செய்யவேண்டியவை இவை.

இவற்றுள் இம் மார்கழி நோன்பு ஒன்று. இதற்காக நாம் செய்யவேண்டிய க்ரியைகளைச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள். நமக்கு அநுஷ்டிக்கமுடியாததை சாஸ்திரமும் விதிக்காது; வழக்கத்திலும் கொண்டுவரமாட்டார்கள். ஆகையால் சிறுமியர்களான நாம் செய்ய வேண்டிய வ்ரதம் ஒன்றுண்டோவென்று கலங்கவேண்டாம். அதை நாம் எப்படிச் செய்துமுடிப்போமென்று திகில்படவேண்டாம்.

யோகநித்ரை என்கிற வ்யாஜத்தினால் உலகத்திலுள்ள எல்லோருடைய யோகக்ஷேமங்களையே எப்பொழுதும் த்யானித்துக்கொண்டிருக்கிற பரமபுருஷனுடைய திருவடியைப் பாடவேண்டும். அவனுடைய திருவடியை நினைக்காமல் எந்தக்காரியம் செய்தாலும் வ்யர்த்தமாகுமென்றார்கள் பெரியோர்கள். இது ஸர்வப்ரதானமான அங்கம்.

நீராடவேண்டும். ஸ்நாநம் ஸர்வகர்மத்துக்கும் அங்கம். ஸ்நாநத்தினால் சுத்தர்களாய்ச் செய்யும் கர்மமே ஸபலமாகும். அதையும் காலையிலேயே செய்யவேண்டும். நெய் பால் உண்ணக்கூடாது. வ்ரதம் என்றால் அதில் ப்ரதானமான-அங்கியான-அம்சம் உபவாஸம்; பட்டணி. அதாவது: ஆஹாரமில்லாமலிருப்பது, ஆஹாரம் தாரகம், போஷகம், போக்யம் என்று மூன்றுவிதம். இதில் சிறு பெண்களான நாம் முற்றிலுமே ஆஹாரமில்லாமல் முழுப்பட்டினியாயிருக்க வியலாது. ஆகையால் தாரகமான வெறும் அன்னத்தை மாத்திரம் அவச்யமானால் சாப்பிடலாம். மற்றப் போஷக போக்யங்களான நெய் பால் முதலியவற்றைச் சாப்பிடவே கூடாது.

இனி அங்கங்கள்; மை இட்டுக்கொள்ளக் கூடாது. பூ வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. அலங்காரங்களும் போக்யவஸ்துக்களே. இவற்றையும் விடவேண்டும்.

நிஷித்தங்களைச் செய்யக்கூடாது. சரீரத்தினால் ஏற்படும் ஜீவஹிம்ஸை முதலியவற்றைத் தவிர்க்கவேண்டும். வாக்கினால் செய்யக்கூடிய கோள் சொல்லுதல் முதலிய அகார்யங்களைப் பரிஹரிக்கவேண்டும்-

இவை நிவ்ருத்திரூபமான அங்கங்கள். ப்ரவ்ருத்திரூபமான அங்கங்கள் சில உண்டு. பாத்திரர்களான அதாவது- யோக்யர்களான மஹான்களைத் தேடி இயன்றவரை தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டும். தாநமில்லாத ஒரு கருமமும் பயனுள்ளதாக ஆகாது. ப்ரஜைகளைப் படைக்கக் கருதிய ப்ரஜாபதி அதற்குமுன் ஸ்வர்ணத்தை உண்டாக்கி சுத்திசெய்து தக்ஷிணை கொடுக்க விரும்பினார். ஆனால் அப்பொழுது ஒருவருமே ஸ்ருஷ்டிக்கப்படவில்லையாகையால் அவர் கொடுக்கும் தக்ஷிணையைப் பெற்றுக்கொள்ள ஒருவருமில்லை. தக்ஷிணை கொடுத்தாகவேண்டும். இல்லாவிட்டால் செய்யும் காரியம் பயனற்றதாம். என்ன செய்வது என்று ஆலோசித்து முடிவில் அவர் அந்த தக்ஷிணையைத் தன் இடதுகையினால்கொடுத்து வலதுகையினால் பெற்றுக்கொண்டாராம். இப்படி வேதம் கூறுகின்றது. இப்படியே பிக்ஷுகர்களுக்கு பிக்ஷையும் கொடுக்கவேண்டும். இதுபோன்ற கர்மா அநுஷ்டிக்கும்போது எத்தனை ஆத்மாக்கள் திருப்தி அடைகின்றனவோ அத்தனை விசேஷம், அவ்வளவு ஸம்ருத்தி, அந்தக்ரியைக்கு உண்டு.

இப்படி அநுஷ்டிக்கும் அங்கியையும் அங்கங்களையும் உகந்து அநுஷ்டிக்கவேண்டும். ச்ரத்தையாய் ப்ரீதியோடு செய்யவேண்டும். அச்ரத்தையாய்ச் செய்வதெல்லாம் வீண் என்கின்றன சாஸ்திரங்கள்.

மற்றொரு விசேஷமும் கேளுங்கள். அநுஷ்டிக்கவேண்டிய க்ரியைகளில் உதாஸீநமாயிராமல் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்கும் ப்ரவ்ருத்தித்துச் செய்யும்போது ச்ரத்தையோடும் ப்ரீதியோடும் செய்வதற்கும் மூலகாரணமாய் அதிகாரி விசேஷணம் எனத்தகுந்ததான அம்சம் ஒன்றிருக்கிறது. அது நமக்கு அவச்யம் வேண்டும். நாம் உய்யவேண்டுமென்ற எண்ணந்தான் அது. மநுஷ்யஜந்மம் உத்தமமானது. இது கிடைப்பது அரிது. இது கிடைக்கப் பெற்றவர்கள் மறுபடியும் பசு, பக்ஷி, செடி, கொடி, கல், மண் என்றிப்படி நீச ஜந்மங்கள் வாராமல் உயர்ந்த ஜ்ஞாநம் யோகம் பக்தி என்ற இவையெல்லாம் பூர்ணமாயிருக்கும்படியான மேல்படிகளில் ஏறி முக்திபெறும்படியான வழியைத் தேடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் மநுஷ்யஜந்மம் வ்யர்த்தமாகும். அஸத்து என்றும் ஆத்மாவைக்கொன்றவர் என்றும் நிந்தை உண்டாகும். இப்படியல்லாமல் நாம் உயர்ந்தபடிகளில் ஏறவேண்டுமானால் நமக்கு விதித்த கர்மங்களை நாம் செவ்வனே செய்ய வேண்டும். ஆகவே மேல்படிக்குப் போவதாகிற உய்தலை நன்றாக விவேகித்து உகந்து இக் கிரியாகலாபத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றாள்.

3 ஓங்கி.

இப்படி மிகத்தெளிவாக வ்ரதாநுஷ்டாநத்தைப்பற்றி இவள் கூறியதைக்கேட்ட எல்லோரும் நல்ல விவேகம் பெற்று மகிழ்ந்தார்கள். அப்போது ஒரு பெண் 'நோன்பைப்பற்றி நீ சொல்வதெல்லாம்தெரிந்தது. இந்தநோன்பை நாம் அநுஷ்டித்தால் உண்டாகும் நன்மை என்ன என்பதையும் நீ சொல்லவேண்டும். 'எங்களுக்கெல்லாம் நீதான் ஆசார்யை' என்றாள். 'ஆசார்யையா? அப்படிப் பெரியபேர் ஒன்றும் எனக்கு வைக்காதே. நாமெல்லோரும் பரஸ்பரம் தோழிகள். அது இருக்கட்டும் இந்த நோன்பினால் உண்டாகும் பலன் என்னவென்றல்லவோ கேட்கின்றாய். அதையும். சொல்லுகின்றேன் அவதானத்தோடு எல்லோரும் கேளுங்கள்' என்றாரம்பித்து அந்த ப்ரதானப் பெண் மேலும் சொன்னாள்—

'ஆழியெழச் சங்கும்வில்லுமெழ—திசை
வாழியெழத் தண்டும் வாளுமெழ—அண்டம்
மோழையெழ முடிபாதமெழ—அப்பன்
ஊழியெழ உலகம் கொண்டவாறே.'

என்றபடி வாமநஸ்வரூபம் மாறி த்ரிவிக்ரமன் என்று பேர்பெறும்படி ஓங்கியோங்கிவளர்ந்து உலகத்தை அளந்த உத்தமன் இருக்கின்றானே, மனிதருக்கு மட்டுமன்று ஸர்வ தேவர்க்குமுயர்ந்தவன், அவனுடைய இனிய நாமங்களை கீர்த்தனம்பண்ணி; எதற்காக இதைப்பண்ணவேண்டும் தெரியுமா? அவனை ஸ்மரித்துப்பண்ணுவிட்டால் எந்தப் புண்ய காரியமும் சாம்பலில் செய்த ஆஹுதியே என்று முன்பே சொன்னேன்- ஆகவே நாம் செய்யும் க்ரியை ஸபலமாவதற்காக அவனைப் பாடி நினைக்கவேண்டும்; அது தவிர நாம் செய்யும் அநுஷ்டாநத்தில் எத்தனை குறையிருந்தாலும் அவனை நினைப்பது அவற்றையெல்லாம் தீர்க்கும்; நாம் செய்வது அவனுடைய ஆராதநம் அவனுக்குச்செய்யுமுபசாரம், என்பதை ஜ்ஞாபகப்படுத்தி தத்காலத்தில் உண்டாகக்கூடிய களைப்பை நீங்கச்செய்யும்; காரியத்தில் ஊக்கத்தையும் ப்ரீதியையும் கொடுக்கும். இக்காரணங்களால் அந்த உத்தமனுடைய திவ்யநாமங்களைப் பாடி நாம் நமக்கு விதித்த வ்ரதத்திற்காக ஆதரவோடு நீராடினால்—நீராட்டம் முதலிய ஸர்வ க்ரியைகளையும் விதிப்படி செய்து வ்ரதத்தைச் செவ்வையாகப் பூர்த்திசெய்தால் மனிதர் விரும்பும் ஆயுராரோக்ய ஐச்வர்யம் மூன்றும் நம் நாட்டிலுள்ளோர்க்கு நிரம்பி இருக்கும்.

நாட்டில் ஒரு தீங்கும் உண்டாகாது. பூகம்பம், அதிவ்ருஷ்டியினால் வெள்ளச்சேதம், தீப்பற்றி எரிவது, ப்ரபலமான புயல்காற்று, காட்டிலுள்ள துஷ்டம்ருகங்கள் வந்து கொல்வது முதலிய அகாலமரணகாரணங்கள் இருக்கமாட்டாவாகையால் எல்லோருக்கும் ஆயுஸ்ஸு பூர்ணமாயிருக்கும். வியாதி ஒன்றும் உண்டாகாதாகையால் ஆரோக்யம் பூர்ணமாயிருக்கும்- இனி ஐச்வர்யம்- அதாவது: ஸம்பத்து. இது தான்யஸம்பத்தென்றும் தன ஸம்பத்தென்றும், இருவிதமாயிருக்கும். இதில் தான்யஸம்பத்தைப்பற்றி முதலில் சொல்லுகிறேன். நாடு முழுவதும் மாஸம் மூன்று மழை பெய்யும். ஆறுகள் ஏரிகள் வாய்க்கால்கள் எல்லாம் நிறைந்து நிலங்களில் ஜலம் தானாக வந்து பாய்ந்துகொண்டேயிருக்கும். எப்பொழுதும்குறையாமலே நிரம்பியிருக்கும். செந்நெல் பயிர்கள் பெரியவையாய் த்ரிவிக்ரமன்போலே ஓங்கிவளரும். ஆறுகளிலும் ஏரிகளிலுமுள்ள மீன்கள் வாய்க்கால் வழியாக நிலங்களுக்குள்வந்து பயிர்களின் நடுவேநடுவே புகுந்து ஸஞ்சரிக்கும். எப்பொழுதும் நீர் வற்றாமல் நிறைந்தே இருப்பதால் நிலங்களில் மெல்லிய நெய்தல் கொடிகள் முளைத்து வளர்ந்து பூத்திருக்கும். அப் பூக்களிலுள்ள தேனை அருந்துவதற்காகப் பொறிவண்டுகள் அவற்றில் வந்து உட்கார்ந்து மீன்கள் இங்குமங்கும் ஓடுவதினால் நெய்தல் தண்டுகளும் இவற்றின் நுனியிலுள்ள பூக்களும் அசைய தொட்டிலில்விட்டு ஆட்டப்பட்ட குழந்தைகள் போல் அப்படியே உறங்கிப்போகும். இவ்வளவு ஜலஸம்ருத்தியுள்ளவிடத்தில் தான்யஸம்பத்துஎப்படியிருக்குமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

இனி தனஸம்பத்து. நமக்கு தனம் கோக்களே. இவை நகரத்தின் நான்கு திசைகளிலும் செழிப்பாக வளர்ந்திருக்கும் புல்லை இஷ்டப்படி வயிறார மேய்ந்து புஷ்டியடைந்து யானைபோல்வளர்ந்திருக்கும். மனிதர்போல வேறிவையும்பாதொரு தீங்குமின்றிகாலத்தில் கருத்தரித்து அழகாயும் புஷ்டியாயும் உள்ள கன்றுகளை ஈன்று கபடம் சிறிதுமில்லாமல் மிகுந்த ஔதார்யத்துடன் குடம்குடமாகப் பால் கறக்கும். மிக உயரமானவையாதலால்

(தொடரும்)

॥ श्रीः ॥

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः

வைராக்ய பஞ்சகம்

श्रीमान्वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥

ஸ்ரீமாந்வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரீ ।
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ॥

(அவ) 'साक्षान्नारायणो देवः कृत्वा मर्त्यमयीं तनुम् । मग्नानुद्धरते लोकान् कारुण्याच्छास्त्रपाणिना ॥' என்கிறபடியே, இக்கலியின் கல்மஷத்தைப் போக்கடிப்பதற்காகத் திருவேங்கடமுடையானுடைய கண்டாம்சமாய் அவதரித்து பரமவைராக்யநிதியாய் விளங்கின ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் வடநாட்டுத் திருப்பதிகளை மங்களாசாஸனம் செய்துவிட்டு ஒரு ஸமயம் 'ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்ரம்' என்கிற ஸ்ரீ காஞ்சீநகரத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான க்ரந்தங்களை ப்ரவசநம்செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்தபோது, விஜயநகரத்தரசனின் ஸபையில் அத்யக்ஷராயிருந்த 'வித்யாரண்யர்' என்கிற மஹாவித்வான், நம் தூப்புல்வள்ளலின் ஜகத்விலக்ஷணமான வைராக்யத்தை அறியாதவராய், இவர் உஞ்சவ்ருத்தியாயிருப்பதைக்கேட்டு இவரிடம் பால்யஸ்நேஹத்தினால் இந்த மஹானுக்கு விசேஷ உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்று கருதி, தன்னைப்போல் இவரை ஒரு ஸபாத்யக்ஷராகச் செய்து அதன்மூலமாய் பெரிய ஐச்வர்யவானாகச் செய்யவேணுமென்று மஹாராஜனிடம் சொல்லி அனுமதிபெற்று ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனுக்கு ஒரு பத்ரிகை எழுதி அனுப்பினார். அதாவது:—

'विख्यातिजलधे विद्वन्मयूरकुलवारिद । विज्ञापनमिदं चित्ते वेङ्कटेश विधीयताम् ॥

आकर्ण्य कीर्तिमतुलां तव बोधसिन्धो रसपन्मुखेन वसुधावलशासनोऽसौ । अन्तस्समुल्लसित तावकभक्तिवेगात् आम्रेडयत्यनघधीरिदमेव पद्यम् । 'अन्तस्स्वान्तमनन्तसूरिसुकृताकूपारचिन्तामणीन् अध्यारूढहयाननाञ्चितमनः पाथोजसिंहासनान् । वाणीधोरणिवेगनिर्जितसुरस्रोतस्विनीडम्बरान् प्राणान् कानपि भाष्यकारफणितेर्भद्रान् गुणैराद्रिये ॥' इत्यालपति भूपाले वृत्त्या सकलरंजके । कटाक्षास्तवदीयन्तां करुणापरिरंभिणः ॥ प्रसूनमिव रोलम्बः पाथोदमिव चातकः । महीवलभिदेष त्वां माननीयं दिदृक्षते ॥ सहशिष्याय भवते सर्वं च धनसंचयम् । प्रणामैस्सह साष्टाङ्गैः प्रदातुमयमिच्छति ॥ विनिस्सृते त्वद्वदनारविन्दात् सरस्वतीसारमरन्दपूरे । निमज्ज्य रन्तुं नियताभिलाषः समुज्जिहीते नृपचित्तभृङ्गः ॥ दयनीयमिमं महीपतिं महनीयादरमेदुरं च माम् । परितोषय बोधवारिधे नगरं प्राप्य नतैर्जनैस्समम् ॥' என்று,

இதின் கருத்து:— 'மஹாக்யாதிபெற்றவரே! தேவரீருடைய கீர்த்தியை அடியேன் மூலமாய் மஹாராஜன் கேள்வியுற்று, ஸதா தேவரீரையே த்யாநித்துக்கொண்டிருக்கிறார். தேவரீரை நேராக ஸேவிக்கவேணுமென்றும் ஆவல்கொண்டிருக்கிறார். தேவரீரை ஸாஷ்டாங்கமாக ப்ரணாமம்செய்து சிஷ்யர்களுடன் தேவரீரைத் தன் ஸர்வதனத்தினாலும் ஆராதித்து தேவரீருடைய முககமலத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்புகிற ஸாரமான வாகம்ருதத்தில் மூழ்கவேணுமென்றும் ஆசைப்படுகிறார். ஆகையினால் தேவரீர் சிஷ்யர்களுடன் இங்கு (விஜயநகரம்) எழுந்தருளி மஹாராஜனையும், தேவரீரிடம் ஆதரவுள்ள அடியேனையும் ஸந்தோஷிப்பிக்கவேண்டும்' என்று.

இந்தப் பத்ரிகையைக் கடாக்ஷித்து, அர்த்தகாமபராங்முகரான ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹா

தேசிகன் தன் வைராக்யத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக **'क्षोणीकोण'** என்கிற முதல் ச்லோகத்தை எழுதி அனுப்பினார்.

क्षोणिकोणशतांशपालनकला दुर्वारगर्वानलक्षुभ्यत्क्षुद्रनरेन्द्रचाटुरचनां धन्यां न मन्यामहे ।
देव सेवितुमेव निश्चिनुमहे योऽसौ दयालुः पुरा धानामुष्टिमुचे कुचेलमुनये दत्तेस्म वित्तेशताम् ॥१॥

க்ஷோணீகோணசதாம்சபாலநகலா துர்வாரகர்வாநல க்ஷுப்யத்க்ஷுத்ரநரேந்த்ரசாடுரசநாம் தன்யாம் ந மந்யாமஹே । தேவம் ஸேவிதுமேவ நிச்சிநுமஹே யோஸௌ தயாளு:புரா தாநாமுஷ்டிமுசே குசேலமுநயே தத்தேஸ்ம வித்தேசதாம் ॥

(அர்த்தம்) (வயம்—நாம்,) க்ஷோணீ—பூமியின், கோண—ஒருமூலையின், சதாம்ச—நூற்றிலொரு பாகத்தினுடைய, பாலநகலா—ரக்ஷிக்கிற ஸாமர்த்யத்தினால், துர்வார—தடுக்க முடியாத, கர்வாநல—கர்வமாகிற அக்நியால், க்ஷுப்யத்—குழப்பமடைந்திருக்கிற, க்ஷுத்ர நரேந்த்ர—அல்பரான அரசரை, சாடுரசநாம்-ஸ்தோத்ரம் செய்வதை, தந்யாம்—உயர்ந்ததாக, நமந்யாமஹே—எண்ணமாட்டோம், தேவமேவ—ஸாக்ஷாத் பகவானையே, ஸேவிதும்—(ஸ்தோத்திரம் முதலான ஸர்வப்ரகாரத்தினாலும்) ஸேவிப்பதற்கு, நிச்சிநுமஹே—நிச்சயித்திருக்கிறோம். ய:—எந்த, தயாளு:-தயாளுவான, அஸௌ—இந்த பகவான், புரா—முன்பு, தாநாமுஷ்டிமுசே—அவல்பிடியைக்கொடுத்த, குசேலமுநயே-குசேலமுனிவரின்பொருட்டு, வித்தேசதாம்-குபேரனுயிருக்கும் தன்மையை, தத்தேஸ்ம—கொடுத்தாரோ!

(கருத்து) இப்பூமியின் ஏதோ ஒருமூலையின் ஏகதேசத்தை ஆளும்திறமை தனக்கு இருப்பதனால் மிகவும் கர்விதர்களாய் க்ருத்யாக்ருத்யவிவேகமற்றவர்களான அற்ப அரசர்களை அழகிய வார்த்தைகளால் ஸ்தோத்திரம்செய்து அதனால் அடையும் தனத்தை நாம் ஒரு பொருட்டாக எண்ணவில்லை. ஆகையினால் ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனான ஸ்ரீமந்நாராயணனையே ஸ்தோத்திரம் முதலான ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபாஸிக்க நிச்சயித்திருக்கிறோம். அந்த பகவான் ஆச்ரிதர்களுக்கு **'भोगांश्चैवानुषङ्गिकान्'** என்கிறபடியே ஆநுஷங்கிகமாக ஸகல ஸம்பத்தையும் கொடுப்பான். இந்த விஷயம்: கண்ணனுடைய ஐச்வர்யத்தைப்பார்த்து தன் கந்தல் உத்தரீயத்தில் முடிந்திருக்கும் அவலை உபஹாரமாக ஸமர்ப்பிக்க லஜ்ஜைப்பட்டு மறைத்து வைத்திருந்தபோதிலும் பகவானே அதை அறிந்து இழுத்தவுடன் ஒருபிடி அவலை ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுக்கு ஸமர்ப்பித்த குசேலமுனிவருக்கு குபேரஸம்பத்தை அநுக்ரஹித்ததினால் ப்ரத்யக்ஷமல்லவா! (இப் ப்ரபஞ்ச வாழ்க்கையை நச்வரமென்று நிச்சயித்த நாம் அரசர்களுடைய உதவியை எதற்காக எதிர்பார்க்கவேணும்? ஸமஸ்தபல ப்ரதனான பரமாத்மாவின் க்ருபாகடாக்ஷமே நமக்கு அத்யந்தம் ஆவச்யகம்) என்று உட்கருத்து. (1)

(அ-வ) இப்படி விரக்தசிகாமணியான நம் தூப்புல் திருவேங்கடநாதனால் அனுப்பப்பட்ட பத்ரிகையைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு, வித்யாரண்யர், கொஞ்சகாலம் கழித்து மறுபடியும் இம்மஹானுடைய மனோநிலையை அறியக் கருதி மறுபடியும் ஒரு பத்ரிகையை அனுப்பினார். அதைக் கடாக்ஷித்து நம் தூப்புல் பிள்ளை, அவருடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்து தன் த்ருடமான வைராக்யத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவதற்காக **'सिलं'** முதலான ஐந்து ச்லோகங்களை எழுதி அனுப்பினார்:—

सिलं किमनल भवेदनलमौदरं बाधितुं पयःप्रसृतिपूरकं किमु न धारकं सारसम् ।
अयत्नमलमल्लकं पथिपटच्चरं कच्चरं भजन्ति विबुधा मुधा ह्यहह कुक्षितः कुक्षितः ॥२॥

ஸிலம் கிமநலம் பவேதநலமௌதரம்பாதிதும் பய:ப்ரஸ்ருதிபூரகம் கிமு நதாரகம் ஸாரஸம் । அயத்நமலமல்லகம் பதிபடச்சரம் கச்சரம் பஜந்தி விபுதாமுதா ஹ்யஹஹ குக்ஷித: குக்ஷித: ॥

(அ-ம்) ஸிலம்—பூமியில் இறைந்துகிடக்கும் ஸ்வல்ப தான்யம், ஔதரம் அநலம்-ஜாடராக்நியை, பாதிதும்-தணிப்பதற்கு, அநலம் கிம்—போதாதா என்ன? ப்ரஸ்ருதி பூரகம்—ஒரு கையை நிரப்பக்கூடிய, ஸாரஸம் பய:-குளத்தின் ஜலம், ந தாரகம் கிமு—போஷிக்காதா என்ன? கச்சரம்—அழுக்கடைந்த, படச்சரம்—கிழிந்த வஸ்த்ரம், பதி-வழியில், அயத்ந-ப்ரயத்நமில்லாமல் கிடைக்கக்கூடிய, மலமல்லகம்—கௌபீநமாக (துணியாக) (பவதி—ஆகிறது.) விபுதா:—வித்வான்கள், குக்ஷித:—வயிற்றின் நிமித்தம், குக்ஷித:—அரசர்களை, முதா—வீணாக, பஜந்தி—அடைகிறார்கள். அஹஹ—கஷ்டம்.

(கருத்து) ஒரு மனிதன் தன்னுடைய பசி தாஹங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ளவல்லவா அரசனையாச்ரயிக்கவேண்டும்! ஒருவரையும் யாசிக்காமல் கிடைக்கக்கூடியதாய் நிலங்களில் சிந்தியிருக்கும் தான்யங்களைப் பொறுக்கி எடுத்துவந்தானாகில் அது அவனுடைய பசியை யடக்காதா? குளங்களிலிருந்து ஒரு கை தீர்த்தத்தை அருந்தினால் தாகம் தணிந்துவிடுமே! எதற்காக அரசர்களை அண்டவேண்டும். இப்படி அந்நபாநங்கள் ஸுலபமானாலும் வஸ்திரம் மனிதனுக்கு முக்கியமாக அபேக்ஷிதமாகையால் அதற்காக ப்ரபுக்களை அடையவேண்டாவோ வென்றால்; அழுக்கடைந்த கிழிந்த வஸ்திரங்கள் யத்நமில்லாமலே வழியில் கிடைக்கக்கூடியவைகளாகையால் அதற்காகவும் அரசர்களை அண்டவேண்டாம். இப்படி பசி தாகம் முதலியவையின் நிவ்ருத்தியின் உபாயமறிந்தவர்களும் கேவலம் உதரபோஷணார்த்தமாக அரசர்களை வீணாகஆச்ரயிக்கிறார்களே! அந்தோ! என்கிறார். (2)

(அ-வ) ஸிலம் (நிலங்களில் சிந்திக்கிடக்கும் நெல்) முதலிய தான்யங்களைக் கொண்டு வருவது ஸ்வாதீனமாயிருந்தபோதிலும் தேடி அலைந்து கொண்டுவரவேண்டியிருப்பதாலும் பசிதாகங்கள் தடுக்கமுடியாதவையாகையாலும், அதைத்தணிப்பதற்காக ப்ரபுக்களை அடையவேண்டாவோவென்றால் அதற்கு உத்தரம் ஸாதிக்கிறார்—

ज्वलतु जलधिक्रोडक्रीडत्कृपीडभवप्रभाप्रतिभटपटुज्वालामालाकुलोजठरानलः ।
तृणमपि वयं सायं संफुल्लमल्लिमतल्लिकापरिमळमुचा वाचा याचामहे न महीश्वरान् ॥३॥

ஜ்வலது ஜலதிக்ரோடக்ரீடத்க்ருபீடபவப்ரபாப்ரதிபடபடுஜ்வாலாமாலாகுலோ ஜடராநல: ।
த்ருணமபி வயம் ஸாயம் ஸம்புல்லமல்லிமதல்லிகாபரிமளமுசா வாசா யாசாமஹே ந
மஹீச்வராந் ॥

(அ-ம்) ஜலதி—ஸமுத்ரத்தின், க்ரோட—நடுவில், க்ரீடத்-விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற, க்ருபீடபவ—படபாக்கியினுடைய, ப்ரபா—ஜ்வாலைக்கு, ப்ரதிபட—எதிரிடையாயும் (ஸத்ருசமாயும்)படு-மிகவும்ஸமர்த்தமாயுமிருக்கிற, ஜ்வாலாமாலா—ஜ்வாலையின்கூட்டத்தினால். ஆகுல:-பரபரப்பையடைந்த, ஜடராநல:-ஜாடராக்நியானது, ஜ்வலது—எரியட்டும், ஆகிலும், வயம்—நாம், ஸாயம்—ஸாயங்காலத்தில், ஸம்புல்ல—விகஸித்த, மல்லிமதல்லிகா—ச்ரேஷ்டமான மல்லிகைபுஷ்பத்தின், பரிமளமுசா—வாஸனைவீசுகிற, வாசா—வாக்கினால், மஹீச்வராந்—அரசர்களை, த்ருணமபி—ஒரு புல்லைக்கூட, ந யாசாமஹே—யாசிக்கமாட்டோம்.

(கருத்து) ஸமுத்ரத்தின் நடுவே வ்ருத்தியடைந்துகொண்டிருக்கிற படபாக்நி போல் வயிற்றுக்குள்ளிருக்கும் ஜாடராக்நி மேன்மேலும் வ்ருத்தியடைந்து எவ்வளவு துன்பப்படுத்தினாலும் நாம், ஸாயங்காலத்தில் தானாகவே மலர்ந்து பரிமளம் வீசுகிற மல்லிகை புஷ்பம்போல் ஸுகுமாரமான ஶப்தஸந்தர்ப்பம், ஹாவம் இவைகளை உடைய நம் வாக்கினால் ஸர்வேச்வரனை ஸ்தோத்திரம்பண்ணுவதைத் தவிர்த்து க்ஷுத்பாதையைமாத்திரம் நிவர்த்திக்கக்கூடிய பூமியின்ஏகதேசாதிபதியை புல்போன்ற அல்பவஸ்துவையும் யாசிக்கமாட்டோம். (3)

दुरीश्वरद्वारबहिर्वितर्दिकादुरासिकायै रचितोयमञ्जलिः ।
यदञ्जनाभं निरपायमस्ति मे धनञ्जयस्यन्दनभूषणं धनम् ॥ ॥४॥

துரீச்வரத்வாரபஹிர்விதர்திகா துராஸிகாயை ரசிதோயமஞ்ஜலி: ।
யதஞ்ஜநாபம் நிரபாபமஸ்தி மே தநஞ்ஜயஸ்யந்தநபூஷணம் தநம் ॥

(அ-ம்) துரீச்வர-கெட்ட அரசர்களுடைய, த்வாரபஹிர்விதர்திகா -வாசல் வெளி திண்ணையில், துராஸிகாயை-துக்கத்துடன் காத்திருக்கும் நிலைமைக்கு, அயம் அஞ்ஜலி — இந்த அஞ்ஜலியானது, ரசித:-செய்யப்பட்டது. யத்-எந்தக்காரணத்தினால், அஞ்ஜநாபம் - மைபோன்ற காந்தியை உடையதாயும், நிரபாயம்-குறைவில்லாததாயும், தநஞ்ஜயஸ்யந்தந பூஷணம்-அர்ஜுநனுடைய தேருக்கு அலங்காரமாயுமிருக்கிற, தநம்—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகிற தநமானது, மே—எனக்கு, அஸ்தி-இருக்கிறதோ!

(கருத்து) ஸம்பத்தின் மதத்தினால் க்ரூரஸ்வபாவமுள்ள அரசர்களுடைய தயவுக்காக, நடன், விடன், தாஸி முதலியவர்களிருக்கக்கூடிய அரசர்களின் வாசல்திண்ணையில் வாசல்காப்போனுடைய மிரட்டுதலை ஸஹித்துக்கொண்டு மிகக்கவலையோடு காத்திருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலைமை நமக்கு வேண்டாம். **'शरीरमाद्यं खलु धर्मसाधनम्'** என்கிறபடி புருஷார்த்தஸாதநமான சரீரத்தைப் போஷிக்க தநம் வேண்டாமோவென்றால், இந்த அரசர்கள் கொடுக்கும் ஸ்வல்பதநம் செலவழிந்தால் நாளடைவில் அழிந்துபோகக்கூடியது. எப்போதும் அழிவில்லாததாயும், பக்தபராதீநமாய் அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யம் செய்ததினால் ஸர்வஸுலபமுமான, மைபோன்று நீலநிறமுள்ள ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகிற தநமானது எனக்கு இருக்கிறது. அதுவே ஸகல புருஷார்த்தத்தையும் கொடுக்கக்கூடியது என்கிறார். (4)

(அ-வ) **'विधिशिवसनकाद्यैः ध्यातुमत्यन्तदूरम्'** என்கிறபடியே ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்கும் த்யாநிக்கக்கூட விஷயமாகாத பகவானை ஸேவிப்பதைக்காட்டிலும் பூமியில் எல்லாருக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாய் வாக்ஸ்துதிமாத்திரத்தினால் ஸிப்பிச்சத்தகுந்த பூபாலர்களை ஆச்ரயிப்பது புஷ்கலமான தநத்தைக்கொடுப்பதால் ச்லாக்யமன்றோ! என்றால் அதற்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார்—

शरीरपतनावधि प्रभुनिषेवणापादनादबिन्धनधनञ्जयप्रशमदं धनं दन्धनम् ।
धनञ्जयविवर्धनं धनमुदूढगोवर्धनं सुसाधनमबाधनं सुमनसां समाराधनम् ॥ ॥५॥

சரீரபதநாவதிப்ரபுநிஷேவணாபாதநாதபிந்தநதநஞ்ஜயப்ரசமதம் தனம் தந்தனம் ।
தநஞ்ஜயவிவர்த்தநம் தநமுதூடகோவர்த்தநம் ஸுஸாதநமபாதநம் ஸுமநஸாம் ஸமாராதநம் ॥

(அ-ம்) அபிந்தநதநஞ்ஜய—ஜலத்தை உணவாக உடைய ஜாடராக்நிக்கு, ப்ரசமதம்—சமநத்தைக்கொடுக்கக்கூடியதான, தநம்—தனமானது, சரீரபதநாவதி—தேஹாவஸாநம்வரைக்கும், ப்ரபுநிஷேவண—ப்ரபுக்களை ஸேவிப்பதை, ஆபாதநாத்—உண்டுபண்ணுவதனால், தந்தநம்—வ்யர்த்தம். தநஞ்ஜயவிவர்த்தநம்—அர்ஜுநனுக்கு மேன்மையைச்செய்கிறதும் (அக்நியை வ்ருத்திசெய்கிறதும்) உதூடகோவர்த்தநம்—வஹிக்கமாட்டாத கோவர்த்தநத்தையுடையதும் (பசுக்களைப்போஷிக்கக்கூடியதும்,) ஸுமநஸாம்—தேவர்களுக்கு (வித்வான்களுக்கு), ஸமாராதநம்—த்ருப்தியைக்கொடுக்கிறதாயும், ஸுஸாதநம்-(மோக்ஷம் முதலான எல்லா புருஷார்த்தங்களுக்கும்) நல்ல ஸாதநமாயும், அபாதநம்—தன்னையாச்ரயிப்போருக்கு ஒரு கெடுதியும்பண்ணாததாயுமிருப்பது எதுவோ அதுதான், தநம்—உயர்ந்த தநம்.

(கருத்து) இப்படி நாம் ஸம்பாதிக்கும் தநமானது தாத்காலிகமான பசி தாகங்களைத் தீர்க்கக்கூடியதாயினும், சரீரம் முடியும்வரையிலும் ப்ரபுக்களுடையமுகத்தின் தயவை எதிர்பார்ப்பதால் உண்டான மஹத்தான க்லேசத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியது. ஆகை

யினுல் இந்த தநம் ப்ரயோஜநமற்றது. நம்மாலாச்ரயிக்கப்பட்ட பகவானுகிற தனமோவென்ருல், தநஞ்ஜயனுக்கு உபதேசாதிகளைச்செய்து மேன்மையை உண்டுபண்ணிற்று. முன் சொல்லப்பட்ட தநம் தநஞ்ஜயனுக்கு(ஜாடராக்நிக்கு)நாசத்தை விளைவிக்கிறது. மேலும், அது தனமுள்ளவனுக்குமாத்திரம் போஷகமாயும், தன்னையடைந்தவனுக்கு இடையூறுகளைச் செய்யக்கூடியதாயுமிருக்கிறது. நம் தநமோ கோவர்த்தநபர்வதத்தை உத்தரிப்பித்து கோக்களையும் கோபர்களையும் காப்பாற்றியது. மேலும் தன்னையாச்ரயித்த தேவர்களையும் வித்வான்களையும் த்ருப்திசெய்துவைக்கக்கூடியது. ஆகையினுல் இதுதான் உயர்ந்ததநம். (5)

नास्ति पित्रार्जितं किञ्चित् न मया किञ्चिदार्जितम् ।
अस्ति मे हस्तिशैलाग्रे वस्तु पैतामहं धनम् ॥ ॥६॥

நாஸ்தி பித்ரார்ஜிதம் கிஞ்சித் நமயா கிஞ்சிதார்ஜிதம் ।
அஸ்தி மே ஹஸ்திசைலாக்ரே வஸ்து பைதாமஹம் தநம் ॥

(அ-ம்) மே—எனக்கு, பித்ரார்ஜிதம்—பிதாவினுல் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தநம், கிஞ்சித்—கொஞ்சமும், நாஸ்தி—கிடையாது. மயா—என்னுலும், கிஞ்சித்—கொஞ்சமும், ந ஆர்ஜிதம்—ஸம்பாதிக்கப்படவில்லை. ஆனுல், பைதாமஹம்—ப்ரஹ்மாவினுல் (பாட்டனுல்) ஸம்பாதிக்கப்பட்ட, வஸ்து—வஸ்துவான தேவாதிராஜனுகிற, தநம்—தநமானது, ஹஸ்திசைலாக்ரே—அத்திகிரியின் சிகரத்தில், மே—எனக்கு, அஸ்தி—இருக்கிறது.

(கருத்து) ஸ்வார்ஜிதமாயோ பித்ரார்ஜிதமாயோ ஏதாவது கொஞ்சம் தநம் உமக்கு இருந்தாலன்றோ ப்ரபுக்களை இப்படி த்ருணீகரிக்கலாம் என்றுல் அதற்குப்பதிலாக அருளிச்செய்கிருர். எனக்கு பித்ரார்ஜிதமோ ஸ்வார்ஜிதமோ கொஞ்சமும் கிடையாததுதான். ஆனுலும் பிதாமஹனுல் (ப்ரஹ்மாவால், பாட்டனுல்) ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தநம் ஒருவராலும் அபஹரிக்கக்கூடாமல் அத்திகிரியின் உச்சியிலுள்ளது. ப்ரஹ்மாவின் யாகத்தில் த்ருப்தியடைந்து ஆவிர்பவித்த தேவாதிராஜனே நமக்கு உயர்ந்த தநம். அதைத் தவிர க்ஷுத்ர தநத்தை நாம் விருப்பவில்லை என்கிருர். பித்ரார்ஜிதத்தைக்காட்டிலும் பிதாமஹன் ஸம்பாதித்த ஸொத்தில் பேரனுக்கு சொந்த உரிமை' என்கிற நீதியும் இங்கு ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது என்றும் சொல்லுகிருர்கள்.

कवितार्किकसिंहाय कल्याणगुणशालिने ।
श्रीमते वेङ्कटेशाय वेदान्तगुरवे नमः ॥

ஸ்ரீ:

உபயவேதாந்த ஐககண்ட்யம்

(11-வது ஸம்புடம் 11-வது ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

இன்னும் பல ரஸங்கள் இங்கே வ்யஞ்ஜநம் செய்யப்படுவதை விளக்குவோம். இந்த த்யாநப்ரகரணத்தில் 'யதா ஸம்ஹரதே சாயம் கூர்மோ(அ)ங்காநீவ ஸர்வச:। இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்ய: தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா॥' என்று கீதையின் இரண்டாமத்யாயத்தில் கரணங்கள் உள்ளே ஒடுங்கி வசப்படுத்தும் நான்கு படிகளில் யதமாநாவஸ்தை என்ற முதல்படியை கூறுகையில் கூர்மம் தன்னுடைய அங்கங்களை உள்ளே ஒடுக்கிக்கொள்ளும் த்ருஷ்டாந்தம் பகவானால் காட்டப்பட்டதை 'ஒடுங்க' என்று ஆழ்வார் ஸூசிக்கும் ரஸம் ரஸிக்கத்தக்கது. ஆமை தன் அங்கங்களை உள்ளே இழுத்துக்கொள்வதுபோல் இந்த்ரியவிஷயங்கள்எல்லாவற்றிலிருந்து மனத்தை உள்ளே ஒடுக்கி(ப்ரதிஸம்ஹ்ருத்ய)அதை த்யாநம்செய்யும்பொருளில் நிலைநிறுத்துபவன் ஸ்திதப்ரஜ்ஞன் என்று அங்கே பாஷ்யம். 'இப்படி அவன் பக்கலில் கரணங்களை ஒடுங்கப் பண்ணவே' என்று திருவாராயிரம் இந்த்ரியங்களை உள்ளே ப்ரதிஸம்ஹாரம் பண்ணுவதைக் கூறிற்று. ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமத்தை வர்ணிக்கும் ச்லோகத்திலும், மனம், புத்தி, அபிமானம், இவைகளையும் அவற்றுடன் கால்கள் நான்கையும் (கைகளும் கால்களும்) ஐந்தாவதாக சிரஸையும் பூமியிலே பயபக்தி ஒடுக்கத்தோடுவைத்து வணங்குக என்று கூறுகையில் 'கூர்மவத்' என்கிற த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்பட்டதையும் ஆழ்வார் இங்கே ஸூசிக்கிறார். வாங்மநகாயங்கள் மூன்றும் அத்யந்தம் பகவத்ப்ரஹ்வமாக ஒடுங்கும் நம:சப்தப்பொருளை ஸூசிக்கிறார். நமஸே ஜ்ஞாநயஜ்ஞமாகிய சிறந்த அத்வரமாகுமென்பதையும் ஸூசிக்கிறார். 'ப்ரகாரபூதரான நீங்கள் ப்ரகாரியான அவன் பக்கலிலே சென்றுசேர' என்று ஈடு ஸாதித்தது. ஸத்வித்யையில் ஜீவாத்மாக்களும் பரமாத்மாவென்னும் வஸ்துவின் ப்ரகாரங்களேயல்லாது தனித்தநிலையுள்ளவஸ்துக்களல்லவென்றும், ஜீவாத்மாவின் அஹமும் அவனுள்ளே விச்ரமித்து ஒடுங்கினால்தான் 'த்வமஸி' இருக்கிறாய் என்கிற சொல்லுக்கு உரியதாகுமென்றும், அப்படி ஒடுங்காவிடில் இலதெனப்படுமென்றும், 'தத்த்வமஸி' வாக்யத்தின் பொருளை ஸூசிக்கிறார். அந்த வித்யையில் 'தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷ்யே அத ஸம்பத்ஸ்யே' என்று ப்ரஹ்மஸம்பத்தியென்னும் ஸித்தியைக்கூறும் வாக்யத்தின் பொருளையே 'பின்னுமாக்கை விடும் பொழுதெண்ணே' என்பதால் பாடுவது ஸ்பஷ்டம். ஸ்ரீ ரங்கராமாநுஜஸ்வாமி அந்த ச்ருதியை இங்கே உதாஹரித்தார். ப்ரகாரியென்னும்வஸ்து இல்லாமல் ப்ரகாரமென்னும் விசேஷணம் தனித்துநிற்கமுடியாது. ப்ரகாரியின் ஸத்தைதான் ப்ரகாரத்திற்கும் ஸத்தையாகுமென்பர். அவனுடைய விபூதிக்குள்ளே தானும் ஒருவனாய் அந்வயித்து எல்லாவற்றிற்கும் அம்சியான அவனுக்குள் மற்ற எல்லாவற்றையும்போல் தானும் அம்சமாக அடங்கி ஒடுங்கித் தனிமைதவிர்வதை 7-ம் பாசுரத்தில் காட்டி இருப்பது முன்பே காட்டப்பட்டது. 'ஒடுங்கல்' என்கிற பதம் ஸங்கோசமென்னும் சுருக்கத்தையும், ப்ரதிபந்தகங்களான இடஞ்சல்களையும் சொல்லும். அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகளாகிய ப்ரதிபந்தகங்களால் பூர்ணப்ரஸரயோக்யமான ஜ்ஞாநமென்னும் தர்மத்திற்கு ஒடுங்கலென்னும் ஸங்கோசம்செய்யும் கார்யகாரணபாவத்தால் ஸ்வரூப விரோதிகளைச் சொல்லுகிறதென்று இவனுக்கு ஸங்கோசத்தைப் பிறப்பிக்குமவையென்னுதல்' என்று ஈடு விளக்கிற்று. 'ஒடுங்கலும்' என்ற சொல்லை ஒடுங்கின உடனே, அவனுக்குள் நுழைந்து ஒடுங்கின க்ஷணமே' என்றும் பொருள்கொண்டு 'ததபிகமே' என்கிற 7-மதிகரணஸூத்ரத்தில் பக்தியோகம் பரிநிஷ்டிதமாய் கைகூடி துவங்கும் ஆரம்பதசையிலேயே ஒடுங்கல்களென்னும் முன் பாபங்கள் இந்த பக்தியோக நிஷ்டனைவிட்டு அகன்றுவிடவேண்டுமென்று 'அஹம் ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி'

என்று பகவான் ஸங்கல்பித்துவிடுகிறான் என்று ச்ருதப்ரகாசிகாதிகளில் காட்டப்படும் ஸூத்ரப்பொருளை ஆழ்வார் இங்கே ஸ்பஷ்டமாய் விளக்குகிறார். 'ஒடுங்கலும்' என்கிற சொல்லை இருதரம் ஆவ்ருத்திசெய்துகொள்ள வேணும். அவனுள் ஒடுங்குங்க்ஷணத்திலேயே ஒடுங்கலுமெல்லாம்விடும் என்று கருத்து. 'ஜ்ஞாநஸ்வரூபமானவாத்மாவிற்கு ஸர்வத்தையும் விஷயீகரிக்கயோக்யதையுடைய ஜ்ஞாநமென்னும் தர்மமுண்டு. அந்த தர்மமாகிய ஸ்வபாவத்திற்கு அநாதிகர்மாதிகளால் ஒடுங்கல், விரிதல் என்னும் ஸங்கோசவிகாஸங்களான விகாரங்களுண்டு. ஸுகதுக்கங்களாகிய அநுபவங்கள் அந்த தர்மத்தின் விகாரங்கள். ஆத்மா அடுத்த பாசுரத்தில் கூறப்படுகிறபடி ஒண்பொருள், ஜ்ஞாநஸ்வரூபன், அந்த ஸ்வரூபத்திற்கு விகாரம் கிடையாது. அவனுடைய ஜ்ஞாநமென்னும் தர்மத்திற்குத்தான் விகாரமுண்டு. அந்த தர்மமும் விபுவான ஸ்வபாவமுடையதே. ஆயினும் அநாதிகர்மத்தால் ஒடுங்கலென்னும் ஸங்கோசமுள்ளது. அந்த ஒடுங்கலால்தான் ஸம்ஸாரமென்னும் பந்தமேற்பட்டிருக்கிறது.' என்கிற விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்ததத்வங்களெல்லாமிங்கே ஆழ்வாரால்ஸூசிக்கப்படுகின்றன. பகவானுடைய பஜநத்தால் அவன் க்ருபையைப்பெற்று அவனருளால் 'க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி' என்றபடி ஸகல கர்மங்களாகிய ஒடுங்கல்கள் விடவே 'யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸ்நா மலப்ரக்ஷாலநாந்மணே: । தோஷப்ரஹாணாந்ந ஜ்ஞாநமாத்மந: க்ரியதே ததா । யதோதபாநகரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரம் । ஸதேவ நீயதே வ்யக்திமஸத: ஸம்பவ: குத: । ததா ஹேயகுணத்வம்ஸாதவபோதாதயோ குணா: । ப்ரகாஶ்யந்தே ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மநோ ஹி தே ॥' என்ற விஷ்ணுதர்மவசநப்படி ஜ்ஞாநதர்மத்தினுடைய ஸ்வாபாவிகமான ஆநந்த்யத்தின் அபிவ்யக்தியென்னும் ஆவிர்ப்பாவத்தைப் பெற்று முக்தி ஸித்திக்கிறதென்று 4-மத்யாயத்தின் 1-ம்பாதத்தின் முதலதிகரணத்தில் 'ஸம்பத்யாவிர்பாவ: ஸ்வேநஶப்தாத்' என்கிற ஸூத்ரம் விளக்கிற்று. பரஞ்ஜ்யோதிஸ் என்னும் அவன்கண் ஒடுங்கி (உபஸம்பத்ய) முக்திபெறும் ஜீவன் ஈறிலஒண்பொருள், எண் பெருக்கந்நலமுடையதுமான ஸ்வஸ்வரூபத்தின் பூர்ணுவிர்ப்பாவத்தைப்பெறுவதை ஸூத்ரகாரர் வர்ணித்ததை இங்கே விளக்குகிறார். 'பின்னுமாக்கைவிடும்பொழுதெண்ணே' என்பதால் சாந்தோக்யம் முடிவில் 'ஸ கல்வேவம் வர்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகமபிஸம்பத்யதே ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே' என்று ஆயுள் முழுவதும் தேஹத்தைவிட்டு ப்ரயாணம்செய்யும்வரையில் ப்ரஹ்மோபாஸநநிஷ்டனுகவேயிருந்து ப்ரஹ்மத்தில் ப்ரவேசித்து இனித் திரும்புவதில்லை என்கிற அநாவ்ருத்திப்பேரின்பம் பெறுகிறான் என்று நிகமநம் செய்திருப்பதையும், அதை ஆதாரமாகக்காட்டும் 'ஆப்ரயாணாத் (ஆப்ராயணாத்) தத்ராபி ஹி த்ருஷ்டம்' என்று 6-மதிகரணஸூத்ரம் ஆக்கைவிடும் பொழுதும் ஸ்மரணம் தொடர்ந்து அவிச்சிந்நமாய் வரவேண்டுமென்று காட்டி இருப்பதையும் ஆழ்வாரிங்கே தமிழ்செய்து விளக்குகிறார். 'ஆப்ரயாணாத்' என்கிற ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூத்ர பாடம், 'ப்ரயாணகாலே மநஸாசலேந ப்ருவோர்மத்யே ப்ராணமாவேஶ்ய ஸம்யக் பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்' என்கிற கீதாவசநத்திற்குப்பொருந்தும். 'ஆப்ராயணாத்' என்கிற பாடம் 'ப்ராயணாந்தமோங்காரமபித்யாயீத ஸஸாபிஸம்பத்யதே ப்ரஹ்மலோகம்' என்கிற ப்ரச்நோபநிஷத்திற்குப் பொருந்தும். இரண்டுபாடத்திலுமர்த்தமொன்றே. ஆக்கைவிடும்வரையில் ப்ரஹ்மத்தின் இன்பஸ்மரணுவ்ருத்தி ஆவச்யகமென்று ப்ரச்நோபநிஷத்து விளக்குவதையுமாழ்வாரிங்கே ஸூசிக்கிறார். 'அந்தகாலே ச மாமேவ ஸ்மரந் முக்த்வா களேவரம்' என்கிற கீதாச்லோகத்திற்கு இது தமிழ் உரையாகும். 'ஸ்மரந் முக்த்வா களேவரம்' என்பது ஆக்கைவிடும்பொழுதெண்ணுவதைச் சொல்லுகிறது. 'எதை நினைத்துக்கொண்டு முடிவில் தேஹத்

தைவிடுகிருனே அதையே (அத்தன்மையையே ஜீவன் பின்பு பெறுவான் என்ற கீதாச்லோகத்திற்கு தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் 'ஜடபரதர் தான் மிக்க ஸ்நேஹத்தோடு வளர்த்த மான் குட்டியையே தேஹம்விடும்பொழுது எண்ணியதற்கு அவருக்கு மற்றோர் மானுக ஜந்மம் வந்ததேயொழிய தான் வளர்த்த மானுகவேயாகவில்லை' என்று எடுத்துக்காட்டி கடைசியில் நினைக்கப்படும் ப்ரஹ்மத்தைப்போன்ற ஜ்ஞாநாநந்தத்தன்மையையும், எண்குணத் தன்மையையும் அடைவானேயொழிய ப்ரஹ்மமேயாகமாட்டானென்று ரஸமாகக் காட்டப்பட்டது. இதை அடுத்த பாசுரத்திலாழ்வார் அதி ரஸமாக விளக்குகிருர். ஸத்தென்னும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸர்வாத்மத்தன்மையை உண்மையாக ஆசார்யரிடம் அறிந்து அதிலேயே விச்சேதமின்றி நிஷ்டனுய் இருப்பவன் 'தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷ்யே அத ஸம்பத்ஸ்யே' என்று ஸத்வித்யையில் 'கூவிக்கொள்ளும் காலம் குறுகாதோ' என்று ஆழ்வார் வரப்போகும் பரமபதப்ரயாணத் திருநாளை க்ஷாக்ஷா என்று ஆவலுடன் ப்ரதீக்ஷிப்பதைக்காட்டுமுத்கண்டையையும், 'போகேந த்விதரே க்ஷபயித்வா அத ஸம்பத்யதே' என்ற இப்பாதத்தின் கடைசி ஸூத்ரம் அந்த ச்ருதியில் தேஹாவஸாநஸமயஸோத்கண்டப்ரதீக்ஷைக்கருத்தை விளக்கியிருப்பதையும் ஆழ்வாரிங்கே விளக்குகிருர். இந்த யோஜனையில் 'எண்ணே' என்பதற்கு 'அவாவுடன் ப்ரதீக்ஷித்துக்கொண்டிரு' என்று பொருள். பின்பு ஆக்கைவிடும்பொழுது என்று வருமோவென்று ஆவலுடன் எண்ணிக்கொண்டே இருவென்று உதாஹரித்த ஸத்வித்யாவாக்யத்திற்கும். அதை ஸூசிக்கும் கடைசி ஸூத்ரத்திற்கும் கருத்தென்பதை விளக்குகிருர். 'ஒடுங்கலும்' என்பதற்கு தீவினையைமட்டும் பொருளாகக்கொண்டு ஆக்கைவிடும்பொழுது முன்செய்த எல்லாத் தீவினைகளும் தீவினையல்லாத மற்ற எல்லாப்புண்யங்களும் ஆக எல்லாப் புண்யபாபங்களும் விட்டுவிடுமென்று இப்பாதத்தின் 'இதரஸ்யாப்யேவமஸம்ச்லேஷ: பாதே து' என்கிற 8-வது அதிகரண ஸூத்ரத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டதையுமாழ்வாரிங்கே நிபுணமாக ஸூசிப்பது ரஸிக்கத் தக்கது. பகவதுபாஸநத்திற்கு அநுகூலமான ஆரோக்யாதிபலங்களைக்கொடுக்கக்கூடிய புண்யங்களுக்கு உபாஸநத்தொடக்கத்தில் அச்லேஷம் வருவதில்லை. பலம்தராமல்மிச்சமிருக்கும் புண்யங்கள் பாதமென்கிற சரீரபாத காலத்தில்தான் (ஆக்கைவிடும்பொழுதுதான்) விடும் என்பதும் பொருள்படும்படி கூறுகிருர். 'எண்ணே' என்பதற்கு 'ஸங்கல்பம் மட்டுமே' அதாவது உபாஸகனுடைய புண்யபாபங்கள் ஆக்கைவிடும்பொழுது இவனை விடவேண்டுமென்கிற ஸங்கல்பம்மட்டும் பகவானுல் முன்பு செய்யப்படும். விடுவது பின்பு ஆக்கைவிடும்பொழுதே என்கிற ஸித்தாந்த ஸூக்ஷ்மப்பொருளையும் நிபுணமாக ஸூசிக்கிருர்.

புண்யபாபங்களாகிய ஜ்ஞாநஸங்கோசமான ஒடுங்கல்கள் இவனைவிடுவது பின்பு ஆக்கைவிடும்பொழுதுதான். 'பின்பு' என்ருல் முன்பு என்ன நடந்தது என்ற கேள்விவர, முன்பு—அதாவது உபாஸநத்தொடக்கத்தில் ஆக்கைவிடும்பொழுது புண்யபாபங்கள் இவனை விடவேண்டுமென்ற எண்—ஸங்கல்பம் மட்டுமே என்ற யோஜனையையும் கொள்ளுகிறது இப்பாசுரம். 'எண்ணே' என்றதில் ஏவகாரம் முன்பு எண் என்னும் ஸங்கல்பம்மட்டுமே. பின்புதான் உண்மையில் விடுவதென்பதை ஸூசிக்கிறது.

(தொடரும்)